

اداره مطبعی :

مطبعه نجفیه بازاری ساحیلر خانده ۱۶

آبولا

صاحب امتیاز و مدیر مطبوعی :

آریستووولوس ده خریستیدیس

'Αβ'Ολα

ΤΙΜΑΤΑΙ 1 ΓΡ.

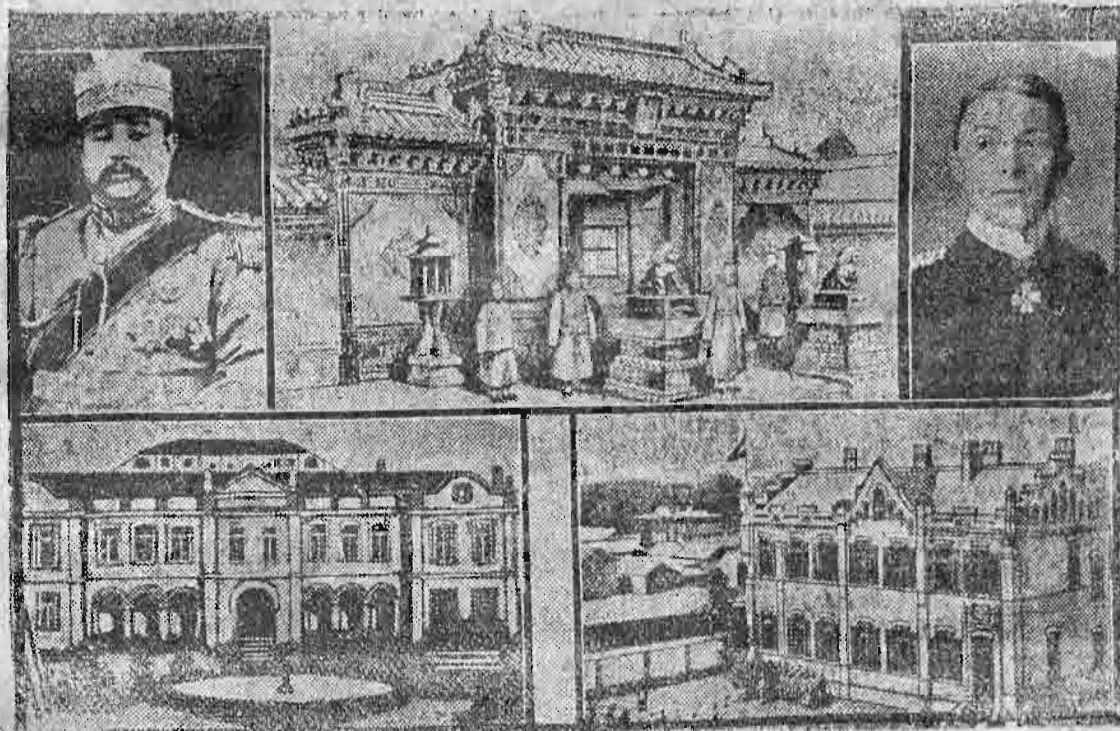
Τὸ σύμβολόν μας : ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ὁ στρατηγὸς Καρλ Λίτzman, ἐπὶ τῆ πεντηκονταετηρίδι του.

Ἡ Στοκχόλμη

Ὁ πρόεδρος τῆς Κινεζικῆς Δημοκρατίας. — Εἴσοδος τῶν ἀνακτόρων τοῦ Πεκίνου. — Ὁ πρεσβευτὴς τῆς Γερμανίας ἐν Πεκίνο. — Τὸ Κινεζικὸν κοινοβούλιον. — Τὸ Γερμανικὸν ταχυδρομικὸν ἐν Πεκίνο.

Ἰταλικὴ βόμβα μὴ ἐκραγέισα.

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

Η ΕΡΕΥΝΑ

Ὁ Θωμάς εἶπεν :

— Ἐάν μὴ ἴδω ἐν ταῖς χερσὶν αὐτοῦ τὸν τύπον τῶν ἤλων καὶ βάλω τὸν δάκτυλόν μου εἰς τὸν τύπον τῶν ἤλων καὶ βάλω τὴν χεῖρά μου εἰς τὴν πλευρὰν αὐτοῦ, οὐ μὴ πιστεύσω.

Καὶ ὁ Χριστός, μεθ' ἡμέρας ὀκτώ, ἀπήντησεν εἰς τὴν διατυπωθεῖσαν ἐφεκτικότητα τοῦ Θωμά :

— Φέρε τὸν δάκτυλόν σου ὧδε καὶ ἴδε τὰς χεῖράς μου καὶ φέρε τὴν χεῖρά σου καὶ βάλε εἰς τὴν πλευρὰν μου καὶ μὴ γίνου ἀπιστος, ἀλλὰ πιστός.

Ἡ σκηὴν αὐτὴν, ἡ ἀφελής, εἶναι λίαν ἐξεικονιστικὴ οὐχὶ μόνον τῶν προσώπων, τὰ ὅποια τὴν συνιστῶσιν, ἀλλὰ καὶ τῶν ἀρχῶν, τὰς ὁποίας ἀντιπροσωπεύουσιν.

Ὁ Θωμάς ἐξεκονίζει τὸ διερευνητικὸν πνεῦμα, τὸ πνεῦμα ἐκεῖνο, τὸ ὅποιο, ἐφεκτικὸν πάντοτε, δὲν παρασύρεται εἰς ἐνθουσιασμοὺς καὶ διαπιστώσεις, ἂν μὴ τὸ ἴδιον βεβαιωθῇ δι' ἰδίας ἐρεύνης καὶ ἐξακριβώσεως. Ἀλλὰ καὶ ὁ Χριστός, προσφερόμενος ἀκάκως καὶ ἀδόλως πρὸς τὴν ἔρευναν τοῦ Θωμά, οὐ μόνον δὲν κατακρίνει τὴν τοιαύτην τοῦ μαθητοῦ τάσιν, ἀλλὰ καὶ συγκατένευσε νὰ τὴν ἱκανοποιήσῃ. Τὸ πνεῦμα τοῦ Θωμά ἐνεφυσήθη εἰς τὴν ἐπιστήμην, τὸ πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ παραμένει ἐν τῇ ὀρθοδοξίᾳ.

Ζητεῖ ἡ ἐπιστήμη τὴν ἔρευναν, ἐπιθυμεῖ νὰ ἐπιθέσῃ ἐπὶ τῶν οὐλῶν τοῦ πάθους τὴν χεῖρά της, διὰ νὰ πεισθῇ· ἀλλὰ καὶ ἡ ὀρθοδοξία ἀποκαλύπτει τὴν πλευρὰν τὴν πληγωμένην καὶ ἀνοίγει τὰς διατρύτους πελάγας της, αὐτοπροσφέρεται εἰς τὴν ἔρευναν, διότι οὐδὲν ἔχει νὰ κρύψῃ, οὐδένα δόλον νὰ καλύψῃ, οὐδεμίαν ἀπάτην νὰ φοβηθῇ τὴν ἀποκάλυψιν. Ἄγνη εἰς τὰς ἀρχάς της, ἀδόλος, ἀπερίφραστος, σκοποῦσα τὴν εὐδαιμονίαν τῶν ἀτόμων διὰ τῆς ἀρμονίας πρὸς ἑαυτὰ καὶ ἀλληλα, ἐξυψώσασα ὡς σύμβολόν της ἀρχὰς εὐγενεῖς, ὑπερόχους, φέρουσα ὡς ἔμδλημά της τὴν ἰδανικὴν θρησκείαν τοῦ Ναζωραίου, δὲν ἔχει νὰ φοβηθῇ τῆς ἐπιστήμης τὴν ἔρευναν.

Καὶ ἡ ἐπιστήμη ἐξ ἄλλου, μετὸν καθετήρα ἢ τὸν διαθήτην εἰς τὴν χεῖρα, μετὰ τὰ δίοπτρα τῆς ἐξουχίσεως εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, οὐδὲν τὸ ἐναγές, τὸ ὑστερόβουλον, τὸ φοβερόν, τὸ βλαπτικὸν θέλει εὑρεῖ εἰς τὴν θρησκείαν αὐτὴν τῆς ἀνεξικακίας καὶ τῶν εὐγενεστέρων ἰδανικῶν.

Ἡ ὀρθοδοξία αὐτοπροσφέρεται ἀτρέμα εἰς τῆς ἐπιστήμης τὴν ἔρευναν· ἀλλὰ καὶ ἡ ἐπιστήμη ὀφείλει νὰ προσέλθῃ εἰς τὴν ἔρευναν ταύτην ἔμπνευσμένη ἀπὸ εἰλικρίνειας, εὐθύτητας, ἀνυστεροβουλίας. Διότι, ἂν προσέλθῃ προδικάσασα καὶ μετὸν πέλεκυν ἀνά χεῖρας, δὲν ἐκτελεῖ ἔργον ἐρεύνης, ἀλλὰ καταστροφῆς, ἐπὶ τῶν ἐρειπίων δὲ ταύτης θὰ μείνῃ ἔσται ἀνίκανος νὰ ὑψώσῃ ὅ,τι κατεκρήμνισεν.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟΝ

— Τυπογραφικὸν λάθος! θὰ ψιθυρίσῃ ἴσως ὁ εὐμενὴς ἀναγνώστης.

— Παραλογισμός! θὰ ἐμφωνήσῃ κάποιος φίλος μου, ὁ ὁποῖος συνειθίζει νὰ ὀπλιζῇ τὰ μάτια του μετὰ τὸ μικροσκόπιον, ποῦ μεγαθύνει μόνον τὰ σφάλματα.

Καὶ ὅμως οὔτε τὸ ἐν εἶναι, οὔτε τὸ ἄλλο. Οὔτε ὁ ἀγαθὸς πταίει στοιχειοθέτης, οὔτε ἡ διάνοια.

Ἀπλουστάτα διατυπῶναι μίαν ἐντύπωσιν ἰσχυράν, τὴν ὁποίαν πανταχόθεν εἴμπορεῖ κανεὶς σήμερον νὰ συλλέξῃ.

— Εἶναι ἀνοήεις, λέγει τὸ ἡμερολόγιον.

— Εἶναι φθινόπωρον, ἀποκρίνονται τὰ μάτια.

Καὶ διατί ὄχι;

Ἄς θάλλουν γύρω μας τὰ ὄρατα λευκοῦδία τῆς ἐποχῆς. Ἄς μελαϊδοῦν τὰ ἀηδόνια, τὰ κοσῦφια καὶ οἱ σπῖνοι. Ἄς πλημμυρίξῃ ὁ ὄριζον ἀπὸ εὐωδίας καὶ ἄς κυκλοφοροῦν ἔξω μετ' ὄρατος αἰθερίας ἀμφιέσεις αἱ νεότητες. Ὅλα αὐτὰ εἶναι ἐνδείξεις βέβαιαι καὶ ἀσφαλεῖς τοῦ ἔαρος, ἀλλὰ ἔχουν μέσα των κρυμμένην τὴν βαθεῖαν σφραγίδα τοῦ φθινοπώρου.

Καθὼς κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ὅταν πηγαίῃ κανεὶς εἰς κήπον ἢ δάσος, βλέπει τὰ φύλλα πρασινόχρυσα νὰ κρέμονται ἀπὸ τοὺς κλάδους, καθὼς τότε βλέπει ἐπάνω εἰς αὐτοὺς τὰ λάλα πουλιά νὰ μελαϊδοῦν, καὶ σκέπτεται, ὅτι ἐκεῖνα μὲν μετ' ὀλίγον, εἰς τὸ πρῶτον φθῆσκει τοῦ ζεφύρου, θὰ πέσουν καὶ τὰ ἄλλα τονίζουσιν τὸ ἀποχαιρτιστήριον ἔσμά των, τοιαυτοτρόπως καὶ τὴν ἰδίαν ἐντύπωσιν τοῦ προσκαίρου καὶ τοῦ ἐφημέρου παρουσιάζει σήμερον εἰς τὰ μάτια ὄλον τὸ ζωντανὸν περιβάλλον.

Κάνετε ἀνά μίαν ἐπίσκεψιν τὰς ἡμέρας αὐτὰς εἰς τὰ φιλικὰ σας σπιτία, καὶ θὰ δικαιώσετε καὶ τὸν τίτλον καὶ τὸν γράφοντα.

Τί θὰ ἴδῃτε αἰφνης ἐκεῖ ἐκ πρώτης ὄψεως;

Τὸ σαλόνι ἔχει ὑποστῆ κάποιαν ἀλλοίωσιν. Σιγάσιγά ἀφαιροῦνται τὰ σιελίδια του, τὰ παραπετάσματα, τὰ χαλιά, ὅλ' αὐτὰ τὰ σημεῖα τῆς μονιμότητος. Ἐπειτα καὶ τὰ ὑπολοιφθέντα ἔπιπλα ἔχουν σκεπασθῇ μετὰ τὰ λινὰ τους τὰ περισκελίματα, τὰ δὲ πλαίσια τῶν εἰκόνων, οἱ λαμπτήρες, οἱ πολυέλαιοι ἀπέκρουσαν πλέον τὰς ἀνταυγίας καὶ τὰς γραμμάς των ἀπὸ τοῦ ἐπισκέπτου τὰ μάτια.

Καὶ ὁ ἐπισκέπτης αὐτός, ὅσονδῆποτε οἰκίος καὶ ἀγαπητός καὶ ἂν εἶναι, αἰσθάνεται τὸν ἑαυτὸν του ξένον πλέον πρὸς τὸ περιβάλλον ἐκεῖνο, ὀλιγοστένει τὰ λεπτὰ τῆς παραμονῆς του ἐκεῖ καὶ φεύγει ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῆς ἐντυπώσεως ἐκείνης, ποῦ τοῦ προξενοῦν τὰ ξεσπονισμένα χαλιά, τὸ κλεισμένον πιάνο, τὰ σκεπασμένα κἀνδρα.

Καὶ δὲν εἶναι μόνον αὐτὴ ἡ μουσικὴ, ἡ σιωπηλὴ πλέον εὐγλωττος ἐκδήλωσις.

Ἐπὶ αὐτῆς καὶ ἄλλη, περισσότερο ζωντανή. Κατὰ τὰ μετρονημένα λεπτὰ τῆς ἐπισκέψεως πλέον ἡ οἰκοδόμοισα, ὁ κύριος, ἡ δεσποινὴς νομίζει τις, ὅτι δὲν ἔχουν καιρὸν νὰ ὀμιλήσουν διὰ τὰ ζητήματα, ποῦ τόσον τοῖς ἐνδιέφερον ἄλλοτε. Οὔτε ἡ κοινωτικὴ κίνησις, οὔτε τὰ σκακιδάλια, οὔτε τίποτε ἄλλο τοὺς ἐνδιαφέρει πλέον.

Εἶναι ἐδῶ καὶ δὲν εἶναι. Εὐρίσκονται εἰς τὸ Πέραν καὶ ὅμως ἡ ψυχὴ των περὶ ἄλλο. Μία πνοὴ τοὺς ἐκδιώκει ἀπὸ τοὺς δρόμους τῆς πόλεως καὶ ἀπὸ τὰς συνοικίας της, μία κεντροφθὴ δύναμις τοὺς ὠθεῖ πρὸς τὰ ἔξω. Ὅλοι ὀμιλοῦν διὰ τὸν προσεχῆ παραθερισμόν των, διὰ τὰ νησιά, διὰ τὰ βαπόρια, διὰ τὴν ζωὴν τοῦ θέρους, διὰ τὰ σχέδια τοῦ παραθερισμοῦ των.

— Ὅταν θὰ εἴμεθα στὸ νησι... ψιθυρίζει ὁ κύριος.

— Τώρα πλέον θὰ σὰς περιμένωμεν εἰς τὴν ἐξοχὴν, προσθέτει ἡ κυρία.

— Ἐκεῖ θὰ κἀνωμεν τοὺς περιπάτους μας, συμπληρόναι ἢ ὀλοποιεῖς.

Καὶ ὁ ἐπισκέπτης, σείει καὶ ἑγὼ, φεύγαμεν ἀπὸ κατὰ σπῖτι μετὰ τὴν διπλὴν ἐντύπωσιν εἰς τὴν ψυχὴν : τὴν πρώτην, ποῦ μὰς δίδουν τὰ μέγιστα, τὴν δευτέραν, ποῦ μὰς διαβιβάζουν τὰ λόγια ἐκεῖνα.

Καὶ τώρα εἴμπορεῖ κανεὶς νὰ ἐρωτήσῃ :

— Δὲν εὐρίσκειτε, ὅτι μετὰ τῶν πρασινοχρῆστων φύλλων τοῦ φθινοπώρου καὶ τοῦ ἀναστατωμένου σπιτιοῦ, μετὰ τῶν τελευταίων φληναφημάτων τῶν πουλιῶν, τοῦ βιαστικῶ ἀνελλάσσονται ἐπάνω εἰς τὰ κλαδιά ἀπ' ἐνός, καὶ τῶν λόγων, ποῦ ἀκούονται μέσα εἰς τὰ σαλόνια τώρα, ὑπάρχει μία σχέση πολὺ μεγάλη, πολὺ ζωηρὰ, ταυτόσημος σχεδὸν καὶ πανομοίω; Δὲν νομίζετε, ὅτι μία πνοὴ φθινοπώρου ἀέρας εἰσέρχεται μέσα εἰς τὰ σαλόνια μας καὶ ἐμάρανε τὴν ζωὴν των, ὅτι ἔβυσσε τὸ σαμποῦρι τῆς τραπεζορίας, καὶ ἐβούβατε τοῦ πιάνου τὴν μελωδίαν;

Ἄν τὸ φθινόπωρον μετὰ τὰς εἰρήνας του γυμνῶν τὰ κλαδιά ἀπὸ τὰ φύλλα των, σκορπίζει κατὰ τὰ καθυστερημένα λευκοῦδία, φημιὴν τὰ πουλιά καὶ διαχέῃ παγερὸν ῥίγος, ἀπὸ τῆς θερινῆς θαλασσοῦρης θωπείας, τὸ φθινόπωρον, τὸ ὅποιο διατρέχει τὴν ἐποχὴν ταύτην, σκορπίζει τὰ ἄεσμα ἐδῶ καὶ ἐκεῖ εἰς τὰς ἐξοχὰς, εἰς τὰ νησιά καὶ τὰς λουτροπόλεις, θέτει τὴν σφραγίδα του, τέλος, εἰς παντὸς εἶδους συγκέντρωσιν, μαρμαίρει μίαν ζωὴν, διὰ τὴν ζωογενῆσιν μίαν ἄλλην. Τὸ ἔαρ εἶναι τὸ φθινόπωρον τῶν πόλεων. Τὰς ἀπογεμνῶν ἀπὸ τὰ ζωντανὰ των ἀνθη, διὰ νὰ τὰ φέρῃ ἐκεῖνα δίπλα εἰς τοὺς κάλυκας τῶν ἄλλων ἀνθῶν, τὰ ὅποια δημιουργεῖ.

Καὶ ἡμεῖς, μάρτυρες αὐτῆς τῆς μεταβολῆς, δοκιμάζομεν τὸ μελαγχολικὸν συναίσθημα τῆς μονωσεως, τῆς ἐγκαταλείψεως, τοῦ ἀπομαρνησμοῦ. Καθὼς λυπούμεθα πρὸς τὸ ἀραιουμένον δάσος, ἔτσι σκυθρωπάζομεν πρὸς τὴν ἀραιουμένην κοινωνίαν τῶν γνωστῶν μας, ποῦ μὰς ἀφίπνουν. Καὶ κρυφὰ-κρυφὰ ἀπομάσσομεν ἐν δάκρυ.

Εἶναι λοιπὸν ἢ δὲν εἶναι ἡ ἐποχὴ αὐτὴ φθινόπωρον; Πταίει ὁ στοιχειοθέτης ἢ ὁ λογισμός;

Θ. Κ. Μ.

ΠΑΡΑΠΟΝΟ

Ὁλημερὴς χαϊδεύει τ' ἀερογιάλι
τὸ γαλανὸ τὸ κῆμα ἀπαλά,
μὲ τρέλλα τὸ φιλεῖ, κ' ἐκεῖνο πάλι
φιλεῖ τὸ καθε κῆμα καὶ γελᾷ.

Γλυκὰ φιλιὰ ἀγάπης παίρνουν-δίνουν
ἐπάνω σὲ ἀνθισμένα τὰ κλαδιά
καὶ τραφερὰ τραγούδια παντοῦ χύνουν
ζευγαρωμένα τὰ μικρὰ πουλιά.

Ἐρωτικὰ φιλιὰ σκορπᾷ τ' ἄερι
στ' ὀλόδροσα τὰ λούλουδα, ποῦ ἀνθῶν,
κ' ἐκεῖνα μὲ λαχτᾶρα καὶ μὲ χάρι
μὲ τὸ γλυκὸ τους μῦρο τὸ μεθοῦν.

Κ' ἐγὼ, ποῦ μὲ παράπον' ἀντικρύζω
τόσσε ἀγάπες καὶ χαρὲς στή γῆ,
οὐλλογισμὴν σίτικα καὶ θακρύζω,
καὶ σκέπτομαι τὴ μαύρη μου πληγή.

Καὶ τότε λέγω : — Τὸ γαλάζιο κῆμα,
τὰ λούλουδα, τ' ἄερι, τὰ πουλιά,
γιατὶ ποτὲ νὰ μὴ φοβῶνται κῆμα
κ' ἐλευθερὰ ν' ἀλλάζουσιν φιλιὰ;

Καὶ δὲν καρδίαις πελυγαπημέναις,
ποῦ λαχταροῦντες χάδια ἐρωτικὰ,
τάχα γιατί νὰ ζῶντες χωρισμέναις
καὶ δάκρυα νὰ χύνουν μυστικά;

Ν...

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

Η ΒΙΟΛΕΤΤΑ

— Μάλιστα, αγαπητή, ειπεν η ώραία ‘Αθηναίς’ σέ βεβαίω, ότι τὸ πρᾶγμα εἶναι σοβαρὸν. Ὁ κύριος Μάριος κατεθέλθη ἀπὸ τὴν ωραιότητά μου. Ὅταν μὲ εἶδε προχθὲς εἰς τὸν χορὸν τῆς κυρίας Χ., εἰς τὸν ὅποιον οὐ δὲν ἠθέλησες νὰ ἔλθῃς, ἐξήτησας μερικὰς πληροφορίας δι’ ἐμέ, ἔπειτα δὲ παρουσιάσθη εἰς τὴν μητέρα μου καὶ τὴν παρεκάλεσε νὰ τοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ μὰς κάμῃ ἐπίσκεψιν. Ἡ μητέρα, κατὰ συμβουλήν μου, τὸν ἐκάλεσεν ἀπόψε σὲ τσάι. Ὅλα αὐτὰ ἀποδεικνύουν φανερά, ὅτι ἐντὸς τινῶν μηνῶν τὸ πολὺ θὰ εἶμαι κυρία Μαρίου.

— Καὶ αὐτὸ σοῦ προξενεῖ ἰδιαιτέρων εὐχαριστησιν; ἠρώτησεν ἡ ἐξαδέλφη τῆς Μαρίας.

— Μπα! ἔκαμν μὲ ὕψος ἀδιόφορον ἡ ‘Αθηναίς. Ὁ Μάριος, ὡς ὄνομα, εἶναι κατὰ τι, εἶναι μία δόξα. Εἶναι ἀληθῆς, ὅτι ἀναιρεπολοῦσα κατὰ καλλιτέρον, ἕνα εὐγενῆ, παραδειγματὸς χάριν, ἐνῶ ὁ Μάριος δὲν εἶναι οὔτε εὐγενῆς, οὔτε πλούσιος. Ἀλλὰ, τί τὰ θέλεις; εἶναι λογογράφος μὲ πολλὰς ἐπιτυχίας, τὰ ἔργα του γίνονται ἀνόρηστα, καὶ εἴμπορεῖ νὰ γίνῃ καὶ πλούσιος ταχύτατα.

— Ἄλλως τε, εἶναι συγγραφεὺς μὲ πολὺ πάλαντον καὶ θὰ εἶσαι εὐτυχὴς νὰ εἶσαι σύζυγος ἀνδρὸς μὲ τὴν αἰξίαν.

— Δὲν ἀποβλέπω, αγαπητή, εἰς τὴν αἰξίαν τοῦ Μαρίου ἀρκεῖ, ὅτι ἐπιτυχάνει. Ἐμαθα ἀσφαλῶς, ὅτι τὸ τελευταῖόν του ἔργον ἠρθίμωσεν ἐξήντα ἐκδόσεις.

— Τὸ ἐδιάβασες; εἶναι ἀληθινὸ ἀριστοῦργημα. Ὅποια χάρις εἰς τὴν περιγραφὴν, τί δύναμις εἰς τὰς εἰκόνας, ὅποια λακτοῦσι εἰς τὰ αἰσθήματα! Ὁ Μάριος ἐξάπαντος θὰ εἶναι πολὺ εὐγενῆς καρδιά, καὶ θὰ εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς, ὅπου θὰ συναντήσω ἀπόψε, ὡς ἀπλῆ θεατῆς, τὸν ἀνδρα αὐτόν, ὁ ὅποιος ξέρει καὶ περιγράφει μὲ τὸσον ἰδανικὸν τρόπον τὰ αἰσθήματα τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας.

— Ὡ! ἐγὼ, παρετήρησεν ἡ ‘Αθηναίς, δὲν εἶμαι ποσὸς δι’ αὐτὸ συγκεκμημένη. Ἐν μόνον μ’ ἐνδιαφέρει: ἂν θὰ γίνω γυναῖκά του ἢ ὄχι. Ὅσον δὲ διὰ τὸ τελευταῖόν του ἔργον, ποῦ μοῦ ὀμιλεῖς, ἀγέγραστα σήμερον ἐν ἀντίτυπον, διὰ νὰ τῷ ρίψω μιὰ ματιά. Δὲν πρέπει νὰ φανῇ, ὅτι δὲν τὸ ἐδιάβασα.

— Καὶ ὁμως αἰξίζει νὰ τὸ διαβάσῃς μὲ προσοχὴν καὶ ὄχι νὰ τοῦ ρίψῃς μιὰ ματιά.

— Νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθειαν; Καταλαβαίνω τί περίπου θὰ εἶναι: ἀπόσταγμα ρόδων καὶ ἀρετῆς, κατάλληλον δηλαδὴ διὰ πολὺ μικρὰ παιδία. Ἀλλὰ τί μὲ μέλει; ἀρκεῖ, ὅτι πωλοῦνται τὰ ἔργα του.

— Καὶ ὁ Μάριος δὲν εὐ ἐνδιαφέρει ὡς ἄτομος; — Ἐτοί μ’ εἶπαι. Ὑψηλός, καστανός, ἔχει μάτια ἀρρηγμένα... Νομίζεις, ὅτι εὐρίσκειται ἡ ψυχὴ του ἄλλοθι. Ὅταν μοῦ τὸν συνέστησαν, δὲν εὐρεν οὔτε ἕνα ἔπαινον νὰ μοῦ εἰπῇ διὰ τὴν τουαλέτταν μου, ἢ ὅποια μοῦ ἐπήγαγε τὸσον ὠραία.

— Τί πρᾶγμα λοιπὸν σ’ ἀρέσει τὸσον, ὥστε νὰ δέξαι τὸν Μάριον ὡς σύζυγον;

— Ἡ ζωὴ τῶν δημοσιολογῶν, ἡ ζωὴ τῶν συγγραφέων. Ὅταν θὰ γίνω κυρία Μαρίου, ὅλα τὰ θέατρα, ὅλα αἱ συγκεντρώσεις, ὅλα τὰ σαλόνια θὰ εἶναι δι’ ἐμέ ἀνοικτά, εἰς τὸ σαλόνι μου θὰ δέχωμαι τὰς μεγαλυτέρας προσωνιότητας, θὰ ζῶ, τέλος, εἰς μίαν ἀνωτέραν κοινωνίαν. Ἀλλὰ, τί σοῦ τὰ λέγω ὅλα αὐτὰ: καταλαβαίνω, ὅτι δὲν εἴμπορεῖς νὰ μὲ καταλάβῃς: εἶσαι ἀντιθέτων ἀρχῶν οὐ.

— Εἶμαι, ἀληθῶς, ἀνόητος, αγαπητή μου ἐξαδέλφη.

— Ὅχι, δὲν θέλω νὰ εἰπῶ αὐτό, ἀπήντησε μὲ συγκατάθεσιν καὶ ἐναικίαν ἡ ‘Αθηναίς: εἶσαι μόνον κάπως ὀπισθοδρομική. Πιστεύεις ἀκόμη εἰς τὸ ἰδανικόν, εἰς τὰ ἄνθη, εἰς τὸν ζέφυρον, ὁ ὅποιος σαρὸ παλαιὰ πρᾶγμα, τὰ ὅποια ἔχουν παιὰ ξεθωριάσει. Αὐταὶ ὁμως αἱ ἰδέαι σου δὲν θὰ σὲ ἀναδείξουν ποτέ. Κάμν εἶναι καὶ ἐμέ, κουνήσου λίγο, ζῆσε!

— Δὲν εἴμπορεῖς... ἐπροσπάθησα, ἀλλὰ δὲν ἠμπόρεσα. Ἄλλως τε, ποῖον ἐνοχλῶ, ποῦ κάμνω ἔτσι; Μένω εἰς τὴν γωνίαν μου καὶ εὐρίσκομαι ἐν ἀνέσει.

— Ἐχῃς ἀδικον, αγαπητή. Δὲν πρέπει νὰ παίξῃς τὸν ρόλον τῆς βιολέττας, ποῦ κρύπτεται. Ὑπάρχει κίνδυνος νὰ μὴ ἔλθῃ κανεὶς νὰ σὲ ἀναζητήσῃ.

Ἡ Μαρία καὶ ἡ ‘Αθηναίς δὲν ὁμοιάζον διόλου, οὔτε ὡς πρόσωπα, οὔτε ὡς χαρακτῆρες, καίτοι ἦσαν ἐξαδέλφαι, τέκνα δύο ἀδελφῶν.

Ἡ Μαρία, ἀπερφανισθεῖσα αἰφνης, παρελήφθη εἰς τὸ σπίτι τῶν γονέων τῆς ‘Αθηναίδος, οἱ ὅποιοι τὴν ἐκάλεσαν νὰ συμμερισθῇ τὴν εὐμαρτίαν τῆς οἰκογενείας των εἰς τὸ πλευρὸν τῆς θυγατρὸς των. Ἡ ἔρφηνή, καὶ λόγῳ τῆς θέσεώς της καὶ λόγῳ χαρακτῆρος, ἔζη συνεσταλμένης, ὡσεὶ κατελιημένη ἀπὸ τὸν φόβον μήπως συμμερισθῇ εὐτυχίαν εἰς ἄλλον ἀνήκουσαν.

Ἡ φυσιογνωμία της ἀπέπνευε μίαν ἰδιαιτέραν γλυκύτητα, ἣτις ἀπέκλινεν εἰς γλυκίαν μελαγχολίαν. Ὁ θεὸς καὶ ἡ θεῖα της ἦσαν πολὺ καλοὶ δι’ αὐτήν ἐν τούτοις, ἡ μετριόφροσύνη τῆς κόρης τὴν ἔκαμν νὰ παίξῃ τὸν ρόλον ἀπίπτου, ἀνωφελοῦς μὲν, τοῦ ὁποίου ὁμως δὲν ἦτο δυνατόν νὰ στερηθῇ τις τὸσον ἐτέρπετο εἰς τὴν παρουσίαν του. Δι’ ὅλα αὐτὰ, πολλάκις ἐλησμονεῖτο, οὐδὲ προσέβλεπεν εἰς τὴν προσοχὴν τῶν ἄλλων, ὅταν εὐρίσκετο εἰς τὸ πλευρὸν τῆς ‘Αθηναίδος.

Ἐξ ἄλλου, ἡ ἐξαδέλφη της ἦτο ἄλλος τύπος. Ἡτο ἀληθῶς ὠραία, μὲ χαρακτηριστικὰ προσώπου ἐξαιρετά, προσεκάλει τὸν θαυμασμὸν ὅλων τῶν ἀνδρῶν, οἱ ὅποιοι καὶ δὲν ἐδίσταζον εἰς τὴν εὐμαρτίαν, οἱ ὅποιοι καὶ δὲν εὐρίσκαζον εἰς τὸν εὐγενῆ, ἀνωφελὸς μὲν, τοῦ ὁποίου ὁμως δὲν ἦτο δυνατόν νὰ στερηθῇ τις τὸσον ἐτέρπετο εἰς τὴν παρουσίαν του. Δι’ ὅλα αὐτὰ, πολλάκις ἐλησμονεῖτο, οὐδὲ προσέβλεπεν εἰς τὴν προσοχὴν τῶν ἄλλων, ὅταν εὐρίσκετο εἰς τὸ πλευρὸν τῆς ‘Αθηναίδος.

Ἡ γὰρ τὴν ζωὴν διὰ τὰς ἀπολαύσεις της: τὰς ὁποίας ἐνόμιζεν ὡς μόνον σκοπὸν τοῦ βίου. Οἱ χοροὶ, αἱ ἐσπερίδες, τὰ θέατρα, αἱ ὑποδοχαὶ τὴν ἐγαλθάνιζον ἐνόμιζεν, ὅτι ἐκεῖ εὐρίσκετο ἡ ἀληθινὴ εὐτυχία, ἐνῶ ἡ Μαρία — ἀντιθέτως πρὸς τὴν ἐξαδέλφην της — ἠδύνατο νὰ τὴν εὐρη καὶ μέσα εἰς τὸ περιβάλλον τοῦ δωματίου της μ’ ἐν σοβαρὸν βιβλίον εἰς τὴν χεῖρα καὶ μὲ τὰ εὐγενῆ ἰδανικά εἰς τὸ πνεῦμα.

Ἡ ‘Αθηναίς δὲν ἐπίστευε πολὺ εἰς τὸ αἰσθημα, καὶ δι’ αὐτὸ ἦτο ἀνίκανος ν’ ἀγαπήσῃ πολὺ. Ἄν δὲ ἠγάπα τὸν Μάριον, ἂν θὰ τὸν ἐδέχετο ὡς σύζυγον — τὸ ὁμολόγησε καὶ ἡ ἴδια — τὴν ἐδεδέχετο, περισσότερον τοῦ ἀτόμου, ἢ τῆς θεοῦ, περισσότερον τῆς αἰξίας του, ἢ τῆς ἐπιτυχίας τῶν ἔργων του. Ἡτο ἀνίκανος νὰ παρακολουθῆσῃ τὰς ἰδέας τοῦ συγγραφέως ἐκεῖνον: δὲν ἐλάμβανε τὸν κόπον νὰ ἐμβαθύνῃ εἰς τὴν καρδίαν του.

Ἡ Μαρία ἐφθασεν εἰς τὸ σπίτι τῆς ‘Αθηναίδος. Οἱ γονεῖς της ἔσπευσαν νὰ τὸν ὑποδεχθοῦν θερμότατα, ἐνῶ ἡ κόρη, φανταζομένη τὴν ἐπιδρασίαν, τὴν ὅποιαν ἐξήσκα ἐπὶ τοῦ ἀνδρός, ἐφάνη ὡς νὰ μὴ τὸν ἐπρόσεξεν. Ἡ Μαρία, ἀπὸ μίαν γωνίαν τοῦ σαλονιοῦ, ἐθαύμαζε τὸν νέον ἐκεῖνον, εἰς τοῦ ὁποίου τὰ ἔργα ἐνετύφηντο πλειστάκις. Ἡ ‘Αθηναίς δὲν εἶχεν ἀδικον. Ὁ Μάριος εἶχε γοητευθῆ ἀπὸ τὴν καλλονὴν της, ἀλλὰ ὁ ἐνδόμυχος ἀνθρωπος ἐν τῇ ψυχῇ του δὲν εἶχε ἀκόμη ὀμιλήσει. Ὑπάρχει διαφορά μετὰ τῆς γοητείας, τῆς εἰσερχομένης διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, καὶ ἐκείνης, τῆς ὅποιαν αἰσθάνεται ἀπ’ ἐθείας ἡ καρδιά.

Οἱ γονεῖς τῆς ‘Αθηναίδος παρουσίασαν εἰς τὸν Μάριον καὶ τὴν Μαρίαν.

— Ἀνεψία μας, τοῦ εἶπον ἀπλῶς. Δὲν εἶχον ἀνάγκην νὰ εἰποῦν πλείοτερα διὰ τὴν συνεσταλμένην ἐκείνην νέαν.

Ἡ ὀμιλία ἐστράφη εἰς διάφορα φιλολογικὰ καὶ καλλιτεχνικὰ ζητήματα. Οἱ γονεῖς τῆς ‘Αθηναίδος, ἀνθρωποὶ μετρίως ἀναπτύξως, ἀπέσχον πολὺ ἐνωρεῖς, ἡ ‘Αθηναίς ἤρχισε νὰ ὀμιλῇ, ἀλλὰ ἔκαμν τὴν σύγχυσιν ὀνομάτων, ἔργων καὶ ἰδεῶν, ὥστε ταχύτατα ἐπρόδωσε τὴν ἐπιπολαιότητα της. Μόνη ἡ Μαρία ἐκράτησε τὴν συζήτησιν μὲ τὰς μεμετημένους, ἀλλὰ σαφεῖς καὶ σεμνὰς γνώμας της...

Ἡ Μαρία ἀνεχώρησε γοητευμένη, ὡς εἰσῆλθε, περισσότερον ἔως μάλιστα. Ἐπανῆλθε μετὰ δύο ἡμέρας καὶ συχνὰ ἐπανήρχετο εἰς τὸ σπίτι ἐκεῖνο, εἰς τὸ ὅποιον εὐρίσκει μίαν ψυχὴν, ἢ ὅποια τὸν ἠσθάνετο καὶ τὸν ἐνόει, μίαν καρδίαν ἐτοιμὴν νὰ τὸν ἀγαπήσῃ σφοδρά, ἐν πνεύμα διαυγῆ καὶ φωτεινόν, δυνάμενον νὰ τὸν καθοδηγήσῃ εἰς τὸν πνευματικὸν τοῦ δρόμον.

Παρήλαθον ἀρκετὸς καιρὸς. Μίαν ἡμέραν ἐξήτησεν ἀπὸ τοῦς γονεῖς τῆς ‘Αθηναίδος ἰδιαιτέραν συνέντευξιν. — Θὰ κἀμῃ τὴν πρότασιν, ἐπέφεθη αὐταρέσκως

ἡ ‘Αθηναίς, καὶ ἐτριψεν ἐξ ὑπερηφανείας τὰς χεῖρας.

Ἡ συνέντευξις παρεχώρηθη καὶ ἡ ‘Αθηναίς ἐκ περιεργείας, διὰ νὰ ἀκούσῃ τὴν ἐπίσημον φρασολογίαν τῆς προτάσεως, ἐκόλλησε τὸ αὐτί της εἰς τὴν κλειδαρότρουναν τοῦ πλαγινοῦ δωματίου.

Ὁ Μάριος ὀμιλεῖ: — Ἐρχομαι νὰ σᾶς παρακαλέσω, ὅπως μοῦ παρασχάτε τὴν τιμὴν νὰ δεχθῆτε τὴν χεῖρά μου διὰ τὴν δεσποινίδα Μαρίαν, τὴν ἀνεψίαν σας...

Ὁσονδήποτε καὶ ἐν κρυβῇ ἡ βιολέττα, ἡ εὐωδία της θὰ ἐκτιμηθῇ ἀπὸ τὸν εὐγενῆ διαβάτην, ὁ ὅποιος θὰ σταματήσῃ διὰ νὰ τὴν δρέψῃ.

(H. du Plessac) ΕΥΔΩΡΟΣ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΣ

ΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΒΟΥΝΟΥ

Ἐπάνω εἰς τὰς ἀκροατίας, ὑπὸ τοῦς βέμβους μελίσης, μαζεύω τ’ ἀγριοπούλα, ποῦ περιμένει ἔκσεινη, ἦτις, καὶ ὡς ἀνάμνησις ἀκόμη, μὲ συμπληρώνει καὶ μὲ πλουτίζει ἕως τοῦ ὑπερτελείου. Καὶ τὰ μαζεύω μὲ τὴν ὑπομονὴν καὶ τὸσον καλόκαρδα, ὥστε νὰ ἐξαγγιζεῖται ἡ βαρβαρότης των, χωρὶς μολταυτα νὰ χάνουν τίποτε ἀπὸ τὴν ἀλήθειαν τοῦ βουνοῦ.

Ὑπὸ τὸν ἥλιον, ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀληθείας, εἶμαι ὁ μέγας σπάταλος τὸ ἀφελὲς βρέφος, ποῦ δὲν φειδομαι ὀλίγελα μέσα εἰς αὐτὴν τὴν ἀφθονίαν οὔτε ὠραιότητων, οὔτε ἰκσιῶν σεμνῶν. Ἀρρενωπὸς τευγητής, διασκελίζω τοὺς θάμνους καὶ ἐξαγγίζω τὰς σαύρας. Καὶ μ’ ἀρμονίαν, εἰς τὴν ὁποῖαν ἀρέσονται κ’ οἱ οὐρανοὶ, προσθέτω εἰς τὴν ἀνθοδέσμη μου τὰ συμπαθῆ θύματα τῆς σπατάλου ἐκατέμβης, ἐνῶ ἡ Μαρία — ἀντιθέτως πρὸς τὴν ἐξαδέλφην της — ἠδύνατο νὰ τὴν εὐρη καὶ μέσα εἰς τὸ περιβάλλον τοῦ δωματίου της μ’ ἐν σοβαρὸν βιβλίον εἰς τὴν χεῖρα καὶ μὲ τὰ εὐγενῆ ἰδανικά εἰς τὸ πνεῦμα.

Ὡ!... ὁ εὐτυχὴς ἐγὼ, χάριν τοῦ ὁποίου τὸ Σῦμπαν δὲν γνωρίζει, εἰμὴ μειδιάματα!

Ἡ ἰσορροστία τῶν παλυχρῶμων ὕμνων προχωρεῖ ἀκατάπαυστα κ’ ἐνας-ἐνας οἱ ἀνθινὸι ἐκλεκτοὶ περνοῦν εἰς τὴν μύησιν τῆς ἀγάπης.

Ἐξοστρακίζω τὴν ἐπίμονον μελίσαν, ποῦ τολμῶ νὰ παραγκωνίσῃ τοὺς πόθους μου, κ’ ἐξακολουθῶ τὴν ἄρρητον συλλογὴν. Ἡ μελίσα δυστροπεῖ κ’ ἐπιπίπτει. Μ’ ἀτενίζει ὡς ἀγριὸν ἄρπαγα, καὶ τριγυρίζει εἰς ἀτέμνονας ἐλιγμούς, τονίζουσα τὸ ἀρτίον κ’ ἐκδικητικὸν μένος της. Χάνεται κ’ ἀπανερχεται.

Φτωχὴ μου μελίσα, συγχώρησε τὸν εὐτελεῆ ἰερὸσυλον, ὅστις μὲ ξένα δῶρα καὶ ξένους ρυθμοὺς στολίζει τὴν καρδίαν του, διὰ νὰ τὴν προσφέρῃ εἰς τὸ ὄνειρόν του. Συγχώρησέ τον, μελίσα μακροθύμος. Καὶ μεθαύριον, ἐπάνω εἰς τὸν τύμβον, ὅστις δὲν θὰ κρύπτη, παρὰ τὸν ἀείθασον τῆς σήμερον, στρώσε συμπόσια, βασιλίσα τῶν εὐωδιῶν, καὶ κένας τὰ κύπελλα ὄλα — μόνη σὺ — μεθαύριον, ὅταν ὁ εὐτυχὴς ἐγωῖστῆς τῆς σήμερον θὰ ἐκπηδήσῃ τοῦ τύμβου του εἰς ἐρηθροὺς μήκονας καὶ λευκὰς ἀνεμώνας...

ΣΗΥΡΟΣ ΘΕΟΧΑΡΗΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ

- Ὑπάρχουσιν αἰσθήματα ἐνδυναμούμενα ἐκ τοῦ χωρισμοῦ.
• Ὀλιγότερον λυπηρὸς εἶναι ὁ χωρισμὸς, τὸν ὅποιον προξενεῖ ὁ θάνατος, παρὰ ἡ ἀδιαφορία.
• Ἡ ὑπερηφάνεια ἀρμόζει εἰς τὴν δυστυχίαν, ἢν ἐνδυναμώνει τὸ θάρος.
• Ἡ ἄγνωστος ἀρετὴ ἀρμόζει εἰς ἀθῶον ἔρωτα.
• Τὸ γῆρας ζῆ δι’ ἀναμνήσεων.
• Αἱ ἀναμνήσεις εἶναι ἡ εὐτυχία τῶν γερόντων.
• Ἡ ὑπεροχὴ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ἐγκυεῖται ἐν τῇ ἀφοσιώσει.
• Ἡ φιλοσοφία εἶναι ἡ ἐπιστήμη τῶν ἐπιστημῶν.
• Ἡ ἐπιστήμη εἶναι ἡ γνωριμία τῆς ἀληθείας διὰ τῆς λογικῆς.
• Ἡ ἐπιστήμη εἶναι μόνον μνήμη.
• Ἡ ἀντίστασις νικᾷ τὴν δυστυχίαν.

Ο ΞΑΝΘΗΜΑΤΙΚΟΣ ΤΥΦΟΣ ΚΑΙ Ο ΤΡΟΠΟΣ ΤΗΣ ΠΡΟΦΥΛΑΞΕΩΣ ΤΟΥ

(συνέχεια από σελ. 293 και τέλος)

Όταν μία ψείρα μολυνθή, δεν είναι άμεσως εις θέσιν να μεταδώση τὸ νόσημα. Διὰ τὴν ἐπιποσθὴν τὸ μικροβίον ἐντός της, διὰ τὴν μεγαλώσῃ δηλαδή καὶ νὰ γίνῃ ἱκανὸν πρὸς μόλυνσιν, χρειάζεται 4—7 ἡμέρας, μετὰ τὰς ὁποίας ἀποτελεῖ πηγὴν ἀστειροσπορίας τοῦ μολύσματος καθ' ὅλον της τὸν βίον. Ἐχει ἀποδειχθῆ μάστιχα, ὅτι κληροδοτεῖ τὸ μικροβίον διὰ τῶν αὐγῶν της εἰς τὰς χιλιάδας τῶν ἀπογόνων της, καὶ αὐτὸ ἐξηγεῖ τὴν τόσον ταχέαν καὶ εὐχερῆ ἐξέλιξιν τοῦ ξανθηματικοῦ.

Τὸ μικροβίον κυκλοφορεῖ εἰς τὸ αἷμα τοῦ ἀρρώστου καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς νόσου καὶ κατὰ τὰς δύο πρώτας ἡμέρας τῆς ἀναρρώσεως, ἔπειτα δὲ ἐξαφανίζεται.

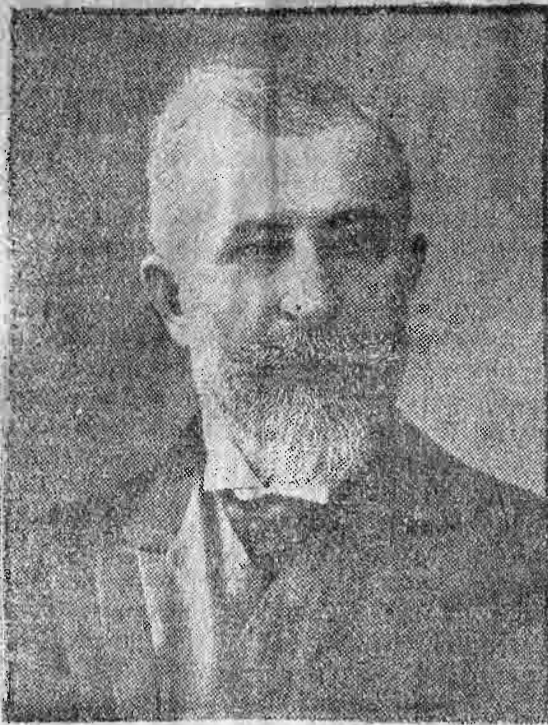
Ἀπὸ τὰ ἀνωτέρω ἐξάγεται τὸ συμπέρασμα, ὅτι διὰ τὴν καταπολέμησιν τῆς νόσου μᾶς παρουσιάζονται δύο δρόμοι: ὁ πρῶτος εἶναι νὰ στραφῶμεν ἐναντίον αὐτοῦ τοῦτοῦ τοῦ μικροβίου, ὁ δὲ δεύτερος ἐναντίον τοῦ ξενιστοῦ του, ἐναντίον ἐκείνου, ποῦ μᾶς τὸ φέρει. Ὁ πρῶτος δρόμος εἶναι, βέβαια, ὁ ἐπισημαντικώτερος, τὸ ἀσφαλέςταρον δὲ μέσον θὰ ἦτο ὁ προφυλακτικὸς ἐμβολιασμός, ὅπως μὲ τὸσον καλὰ ἀποτελέσματα ἐφαρμόζεται διὰ τὴν εὐφλογίαν, τὸν τέτατον, καὶ ἐσχάτως τὸν τυφοειδῆ πυρετον, τὴν χυλῆραν καὶ τὴν δυσεντερίαν. Δυστυχῶς, μέχρι τοῦδε, μὲ ὅλας τὰς σοβαρὰς μελέτας καὶ ἐρεῦνας, ποῦ ἔγιναν ἐπὶ τοῦ ζητήματος αὐτοῦ καὶ εἰς τὴν Εὐρώπην, ἀλλὰ καὶ ἐδῶ εἰς τὴν πόλιν μας, δὲν κατορθώθη ἀκόμη νὰ ἀνακαλυφθῆ τὸ κατάλληλον ἐμβόλιον. Αἱ δοκιμαὶ δὲν ἔδωσαν ἐπὶ τοῦ παρόντος ἀποτελέσματα ἀρκετὰ ἱκανοποιητικὰ. Ὑπάρχουν ὅμως χρυσαὶ ἐλπίδες, ὅτι ἡ στιγμή, ποῦ θὰ καταταχθῆ καὶ ὁ ξανθηματικὸς εἰς τὴν Ἰατρικὴν Ἀρχαιολογίαν, δὲν εἶναι καὶ πολὺ μακρὰν.

Ἀλλὰ, μέχρις ὅτου ἀνακτῆρῃ ἀπὸ τὸ ἐργαστήριον κἀνεὸς σφοδρὸ τὸ σωτήριο αὐτὸ ἐμβόλιον, δὲν θὰ μείνωμεν, βέβαια, μὲ τὰς χεῖρας ἐσταυρωμένας, ἀλλὰ θὰ ζητήσωμεν νὰ προφυλαχθῶμεν, ἀκολουθοῦντες τὸν δεύτερον δρόμον, καταπολεμοῦντες δηλαδή τὴν ψείραν.

Εἶναι δὲ ἡ προφυλάξις αὐτῆ πρῶτον δημοσία καὶ δεύτερον ἀτομική. Ἡ πρώτη δὲν θὰ μᾶς ἀπασχολήσῃ δι' αὐτὴν φροντίζει ἡδη ἀξιοπαίτως καὶ μετὰ πολλοῦ ζήλου ἡ Δημαρχία μας, συστήσασα λουτρά, ὅπου δωρεὰν ξεψευριάζονται οἱ πτωχοὶ, ἐπιβλέπουσα τὴν καθαριότητα τῶν τράμ — ἀξία παρατηρήσεως εἶναι ἡ δὴλωσις τοῦ ἀρχιἄτρου τῶν τράμ κ. Ξενοφάντος Ζώτου, ὅτι κἀνεὶς μέχρι τοῦδε ἀπὸ τοῦς ὀδηγοῦς τῶν τράμ δὲν προσεβλήθη ὀφείλεται, ἀρά γε, τοῦτο εἰς τὸ ὅτι αὐτοὶ μένουσιν παντοῦ ὄρθιοι; — τῶν ἀμαξῶν, τῶν σιδηροδρόμων καὶ τῶν ἄλλων μέσων συγκοινωνίας καὶ ἐμποδίζουσα τοῦς μεγάλους συνωστισμούς. Πρὸς τὰς προσπάθειας αὐτὰς συνεισφέρουσιν φθάσει καὶ τὸ ἀρχόμενον κελκαῖρι.

Καὶ ἐρχόμεθα εἰς τὴν ἀτομικὴν προφύλαξιν. Δι' αὐτὴν θὰ προσπαθῶμεν πρῶτον νὰ καταστήσωμεν ἕνα τυφικὸν ἀκίνδυνον διὰ τὸ περιβάλλον του καὶ δεύτερον ν' ἀποφύγωμεν γενικῶς τὴν ψείραν, ὅθενδήποτε καὶ ἂν προσέρχεται αὐτῆ.

Σύμφωνα πρὸς τὰ συμπτώματα, ποῦ συντόμως ἀνεφέραμεν, ὅταν εἰς τὴν ἐποχὴν αὐτὴν προσβληθῆ τις ἀποτόμως ἀπὸ ὑψηλὸν πυρετὸν, ῥίγη, πονοκέφαλον, τάσεις πρὸς ἔμετον, πόνους εἰς τὴν μέσην καὶ τὰς ἀρθρώσεις, καὶ ἂν γένει ἀπὸ βραδίαν γενικὴν κατάρσασιν, πρέπει νὰ θεωρητῆ ὡς ὑποκτός καὶ ἀμέσως νὰ ἀπειμονοῦται εἰς ἰδιαίτερον δωμάτιον. Ἐξετάζομεν τότε μὲ προσοχὴν τὰ ἐνδύματά του, ἀλλάζομεν συχνὰ ἐσώρουχα καὶ τηροῦμεν ἀκραν καθαριότητα. Ὁ ἰατρὸς θὰ τὸν παρακολουθῆ κατὰ πόδας. Κατὰ τὴν τρίτην ἢ τετάρτην ἡμέραν συνήθως, ἂν πρόκηται περὶ ξανθηματικοῦ, θὰ ἀναφανῆ εἰς τὰ πλευρά, περὶ τὴν μασχάλην καὶ ἀκολούθως εἰς τὴν κοιλίαν, τὴν ράχιν καὶ τὰ χέρια, τὸ κλασικὸν ξανθημα. Ἡ νόσος τότε ἐπεβεβαιώθη. Οἱ ἄσπεροι πρέπει ἀμέσως νὰ μεταφέρονται εἰς νοσοκομεῖον πρὸς τὸ καλὸν καὶ αὐτῶν τῶν ἰδίων καὶ τῶν τρινηριῶν των. [Μὲ αὐτὴν τὴν ἐσκαιρίαν πρέπει νὰ ἐξαρθῆ ἀκόμη μίαν φορὰν ἡ κοιλίτις συμβολῆ, τὴν ὁποίαν τὰ Ἐθνικὰ Νοσοκομεῖα, ἔχοντα πλήρη καὶ σαφῆ ἐπιγνώσιν τῆς ὑψηλῆς τῶν ἀποστολῆς, παρέχουσιν εἰς τὴν καταπολέμησιν τῆς νόσου ἀφ' ἑνὸς καὶ εἰς τὴν θεραπεία τῶν ἀρρώστων ἀφ' ἑτέρου, τῶν ὑποκίων ἢ θνησιμότης, χάρις ἰδίᾳ εἰς τὴν αὐτοθυσίαν καὶ τὸν ὑπέροχον ἀλτροῦσμον τοῦ ἰατροῦ κ. Τσορματζόγλου, εἶναι

Καλὶδ Ζιάβηγς,
ὁ νέος πρῶτανις τοῦ Ὄθωμ. Πανεπιστημίου.

μηδαμινῆ.] Πρέπει δὲ νὰ εἰδοποιῆται ἀμέσως ἡ Δημαρχία, ἡ ὁποία προθύμως πάντοτε ἐνεργεῖ τὴν κατάλληλον ἀπολύμανσιν τοῦ δωματίου, τῶν ἐνδυμάτων καὶ τῶν ἐπίπλων ὅλων δωρεάν. Δυστυχῶς, πολλὰς φορὰς μὲ ἐτυχῆ νὰ ἐξακριβώσω, ὅτι ὁ πολὺς λαὸς, ἐνεκεν ἀμαθείας καὶ πρᾶλῆψεως, μὲ κἀποίαν δυσφορίαν συμμορφοῦται πρὸς τὴν σωτήριον αὐτὴν ἀστυνομικὴν σύστασιν.

Εἰς τὰς εὐπόρους τάξεις εἶναι δυνατὴ ἡ κατ' οἶκον νοσηλεία. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ὁ ἀρρώστος πρέπει νὰ ξυρίζεται καθ' ὅλον τὸ σῶμα, νὰ λούεται ἐπιμελῶς καὶ νὰ ἀλείφεται μὲ λάδι τῆς κάμφορας (huile camphrée). Οἱ περιποιούμενοι τὸν ἀρρώστον φοροῦν ποδὴν χιτῶνα καὶ ἀλείφουσιν τὰ χέρια καὶ τοὺς βραχιόνάς των μὲ πιπέλαιον, ἢ μὲ τὴν ἀλοιφήν, ἡ ὁποία φέρεται ὑπὸ τὸ ὄνομα *cinol*, ἢ μὲ *parthol b*, διαλελυμένον εἰς οἰνόπνευμα, τῶν ὁποίων τὴν ὁσμὴν φαίνεται, ὅτι ἀποφεύγουν αἱ ψείραι. Ἄξιοσυστάτον δὲ εἶναι νὰ φέρουσιν οἱ ἐνσταλμένοι τὴν νοσηλείαν τοῦ ἀρρώστου εἰς τὸν τράχηλον καὶ εἰς τὴν ὀσφὴν μικρὸν δέμα, περιέχον 30 γραμμάρια *ναφθαλίνης* — ἀντὶ τῆς *ναφθαλίνης* οἱ Γερμανοὶ μεταχειρίζονται *globéol* — καὶ νὰ φοροῦν, ὅπου, ἐννοεῖται, τοῦτο δυνατὸν, μεταξωτὰ ἐσώρουχα, εἰς τὰ ὁποία δυσκόλως ἐμφωλευθῶν τὰ ζῶντια. Ἄλλοι, λαμβάνοντες ὑπ' ὄψιν, ὅτι ἡ ψείρα εἰσέρχεται εἰς τὸ σῶμα κατὰ μῆκος τῶν χειρῶν καὶ τοῦ λαιμοῦ, ἠθέλησαν νὰ ἀποκλείσουσιν τὴν εἰσοδὸν αὐτὴν, μεταχειριζόμενοι περιχειρίδας καὶ περιλαιμία ἀπὸ πλατεῖα φτυλίδια λάμπας, ἢ ἀπὸ ἄλλο παχὺ καὶ ἀπορηροφητικὸν ὑφασμα, τὸ ὁποῖον ἐμβαπτίζουσιν εἰς *apisol* ἢ ἄλλην τινὰ οὐσίαν ἀλεξίψευριον, ἀπὸ ἐκείνας, τὰς ὁποίας κατωτέρω ἀναφέρομεν. Ὅταν περᾶσῃ ὁ τύφος, γίνεσθαι ἐπιμελῆς ἀπολύμανσις τοῦ κοιτῶνος τοῦ ἀρρώστου, καθὼς καὶ τῶν περὶ τὸ δωμάτιον ἢ καλλιτερός δὲ τρόπος εἶναι διὰ τῆς *φορμολίνης*, ἡ ὁποία, ὡς ἀέριον, εἰσχωρεῖ παντοῦ, εἰς κάθε τρύπαν, εἰς κάθε πτυχὴν ὑφάσματος καὶ ἀποκτείνει καὶ μικροβία καὶ ψείρας. Κατὰ δεύτερον λόγον ἔρχεται τὸ *θειον* καὶ τὸ *θειῶδες ἀσβέστιον*. Οἱ Γερμανοὶ συνάδελφοι συνιστοῦν μίαν οὐρεσίαν τοῦ ἐν Ἀμβούργῳ ἰατροῦ Σούλιτς ὑπὸ τὸ ὄνομα *sulfarokose*, ἡ ὁποία ἀποτελεῖται ἀπὸ 90 μέρη θειούχου ἀνθρακός καὶ 10 μέρη νεροῦ, οἰνόπνεύματος καὶ φορμολίνης.

Ψυροκτόνα μέσα προετάθησαν πολλὰ καὶ ὀλονὲν νέα προτείνονται. Τὸ ἀποτελεσματικώτερον ὅλων φαίνεται, ὅτι εἶναι μίγμα, ἀποτελούμενον ἀπὸ ἰσὰ μέρη *Liquour d'Hoffmann* καὶ *oxyol* εἰς ἐντριβάς.

ΣΥΜΠΑΘΕΙΑΙ ΠΡΟΣ ΤΟ 'αφ'ολα

- Ἡ κ. Μαρία Κ. Ἀλευροπούλου, ἰατροῦ, ἐνέγραψε συνδρομήτριαν:
- τὴν κ. Μαρίαν Κυριακοπούλου (εἰς Τατσάλα).
- Ὁ ἐν Σαράντῃ Ἐκκλησιαστικὸς ἰατρὸς κ. Δ. Βασιλάδης εἰς δεύτερον κατάλογον ἐνέγραψε:
- τὸν κ. Κωνσ. Ραδόπουλον, ἔμπερον,
- » » Σωτήρ. Γιαννακόπουλον,
- » » Θωμᾶν Δ. Παπαθανασίου, διδάσκων.

Ἐπίσης τὸ *trikresol* εἰς διάλυσιν 50 % ἢ εἰς κόκκιν, διάλυσις *lysol* 10 %, τὸ *essence d'anis*, ἢ *ναφθαλινοῦχος βαζελίνη* εἰς ἀναλογία 10 %.

Διὰ τὰς ψείρας τῆς κεφαλῆς πρέπει νὰ κόπτονται αἱ τρίχες καὶ νὰ γίνονται ἐντριβαὶ μὲ διάλυσιν *sublimé*.

Μετὰ πολλῶν ἐπαίνων οἱ Γερμανοὶ ἰατροὶ ἀνεφέρουσιν τὴν συμβουλὴν τοῦ Ἑλληνος ἰατροῦ κ. Χρυσοσπάθης, ὁ ὁποῖος συνιστᾷ ἐπιλείψεις μὲ ἔλαιον περιγαμνόντων.

Ἀπὸ τὰ ἀνωτέρω συμπεραίνομεν, ὅτι δὲν ὑπάρχουν φαρμακευτικαὶ οὐσίαι, τὰς ὁποίας, ὅταν μεταχειρίζεται κἀνεὶς, προφυλάσσεται ἀσφαλῶς ἀπὸ τὰς ψείρας. Καὶ πρῶτα, κατὰ τὰ πειράματα γνωστοῦ ἰατροῦ τῆς πόλεός μας, οὔτε τὸ *eucalyptol*, οὔτε τὸ *huile camphrée*, οὔτε καμμὶά ἄλλη ὁσμωρὰ οὐσία φυγαθεύει τὰς ψείρας· εἶναι ζήτημα μάστιχα ἂν αὐταὶ ἔχουν ὁσμὴν. Διὰ τοῦτο πρέπει νὰ ἐπιδιώξωμεν συντόμως τὴν καταστροφὴν των. ὅπου αὐταὶ ὑπάρχουσιν, μὲ τὰ ἀνωτέρω ἐκτεθέντα ψυροκτόνα μέσα, τὰ ὁποῖα εἶναι ἀποτελεσματικὰ, καὶ συγχρόνως νὰ ἐπιστήσωμεν τὴν προσοχὴν μας εἰς τὴν συχνὴν ἀλλαγὴν τῶν ἐσώρουχων, εἰς τὴν καθημερινὴν των ἐπιβλέψιν καὶ εἰς τὰ συχνὰ λουτρά, νὰ ἀποφεύγωμεν δὲ συστηματικῶς τὰ μέρη, ὅπου ὁ συνωστισμὸς εἶναι πολὺς. Τοκτικὸς ἄριστος τῶν δωματίων καὶ καθημερινῶν ἀλλομα τῶν σεντονίων εἰς τὸν ἥλιον, εἶναι ἐπίσης μέσον συντελεστικὰ εἰς τὸν περιορισμὸν τῶν ψειρῶν. Ἄριστον ψυροκτόνον μέσον εἶναι, τέλος, καὶ ἕνα καλὸ σιδερώμα.

ΑΝΑΣΤ. Σ. ΜΙΣΙΡΑΣΓΛΟΥΣ
ΙΑΤΡΟΣ

ΠΕΖΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Η ΙΤΙΑ

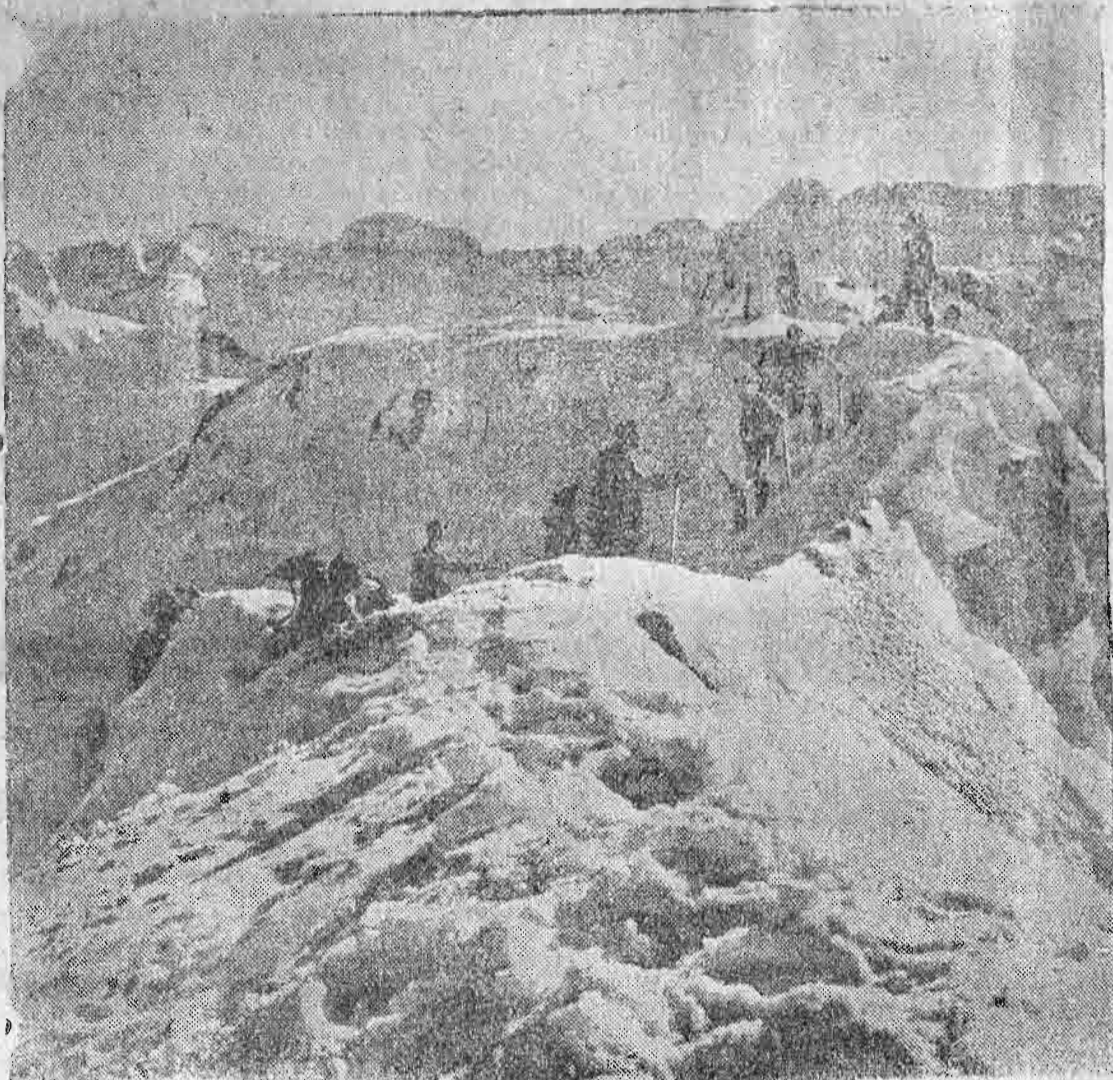
Εἶδες τὸν κηπουρὸ; τὸν εἶδες μὲ πόση ἀγάπη, μὲ πόση λαχτάρια καὶ στοργὴν κλαδεύει, ποτίζει καὶ περιποιεῖται τὰ λουλούδια, τοὺς θάμνους καὶ τὰ δένδρα τοῦ κήπου του; τὸν βλέπεις;

Εἶναι ἰδρωμένος, μιά ἀγωνία κατέχει καὶ κυριεῖται ὅλη του τὴν καρδιά: ἡ ἀγωνία τῆς ἀγάπης — ὦ! νὰ τὴν ἐγνωρίζεις τὴν ἀγωνία αὐτὴ! — καὶ ἡ στοργὴ του ζωντανεύει τὸ βλέμμα του, τὸ ὁποῖον προφθάνει παντοῦ τρυφερό.

Τώρα φθάνει κοντὰ στὴν ἰτιά του, τὴν ἀγαπημένη ἰτιά τοῦ κήπου του — πόσον τὴν λατρεύει! — ἀπομακρύνει ἀπὸ τῆς ρίζης τῆς κάθε τι, ποῦ θὰ ρουφήξῃ ἀστοργα τὸ χυμὸ τῆς, διώχνει τῆς κάμπιες μακρὰ, σκοτόνει τὰ σκουλήκια, τὴν κλαδεύει καὶ τὴν ποτίζει.

Μὰ ἡ ἰτιά, ποῦ φούντωσε, ποῦ μεγάλωσε μὲ τῆς θωπείας αὐτῆς τοῦ στοργικοῦ κηπουροῦ, ἀπλόνει τὸν ἴσκιό της, τὸν ἀπλόνει, σκύφτοντας πέρα στὸν διπλανὸ τὸν κήπο, γιὰ νὰ δώσῃ τὴν δροσιά της καὶ τὸ ἄρωμα σὲ κάποιον ἄλλον, ποῦ δὲν ἴδρωσε γι' αὐτὴν, δὲν ἐμόχθησε, δὲν τὴν ἀγάπησε μὲ λαχτάρια.

Λυπάσαι τὸν δυστυχισμένον αὐτὸν κηπουρὸ, ποῦ τὸν πληρόνει ἡ ἀγαπημένη του ἰτιά μὲ τόση ἀγνωμοσύνη; Τὸν λυπάσαι. Ἄλλὰ πόσο τότε πρέπει νὰ λυπηθῆς τὴν καρδιά, ποῦ ἀφιέρωσε τὴν χαρὰ της γιὰ τὴν ἀγάπη κάποιος ἰτιάς, ποῦ τὸν πληρόνει μὲ τὸν ἴδιον τρόπο; . . .

Αναρρίξεις επί των Άλπεων.

Γερμανοί τοποθετούντες τηλεβόλα εις τὸ ρουμανικὸν μέτωπον.

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

ΜΥΓΕΣ

Δὲν ὑπάρχει πληγὴ τοῦ Φιρεῶ ἐπὶ τὸν κόσμον, τῆς ὁποίας τὴν χρησιμότητα διὰ τὸ ἀνθρώπινον γένος, νὰ μὴ ἐπισημασθῆσαν ν' ἀποδείξουν οἱ ὀπαδοὶ τοῦ ἀνθρωποκεντρίσμου. Δὲν ἤξεύρω κατὰ ποῖον τρόπον ἐπισημασθῆσιν ἡ χρησιμότης τῆς μύγας. Μία παλαιὰ Χρηστομάθεια ἐβεβαίωσεν, ὅτι ἡ μύγα ἀπλάσθη διὰ τὸ διδοῦν τὸ παράδειγμα τῆς τάξεως καὶ τῆς καθαριότητος, ἀφοῦ διαρκῶς, ὡς γνωστὸν, ἐνασχολεῖται μὲ τὴν κοιλίαν της. Ἡ παλαιὰ Χρηστομάθεια ὅμως δὲν εἶχεν εἶδον ἐπὶ τὸν μικροβιολογίαν καὶ δὲν ἐνόησεν, ὅτι ἕνας ἀπὸ τοὺς κεραιότερους φορεῖς τῶν μικροβίων εἶναι τὸ κλεινὸν αὐτὸ ἔντομον.

Ἐρωτῶ λοιπὸν : εἰς τί χρησιμεῖ τὸ πτερωτὸν αὐτὸ; Τὴν στιγμὴν αὐτὴν τρεῖς μύγες περπατοῦν ἐπάνω σὲ τὸ χειρόγραφο μου, ὡς νὰ εἶναι λόγια θεοποιήσας. Καὶ συλλογιζομαι, ὅτι ἡμικοροῦν τὰ μου τοποθετήσουν μίαν τελειάν ἐκεῖ, καὶ δὲν χρειάζεται, καὶ νὰ μου χαλάσουν τὸ νόημα μᾶς παραγράφου, πρᾶγμα, ποῦ ἔκομαν καὶ εἰς παλαιὰς περιγραφαίς καὶ τὸ ὅποσον ἔγεινεν ἄφορμὴ ἀτελεστέων συζητήσεων εἰς τὰς τάξεις τῶν φιλολόγων καὶ σχολιαστῶν. Ἄλλαι τρεῖς περιφέρονται δραστηρίως ἐπὶ τοῦ προσώπου μου, ὡς νὰ εἶναι ἐπιτροπὴ, ἀναζητοῦσα τὴν καταλληλοτέραν θέσιν. Μία ἄλλη τοιγυρίζει σὲ τὸ φλυτζάνι τοῦ καφέ μου μὲ σχέδια αὐτοκτονίας καὶ ἄλλη προσπαθεῖ νὰ καθρεφισθῇ ἐπάνω σὲ τὸ κολομάρι μου. Ταῦτα χρόνως σιμῆτος ὀλοκλήρως χορεύει τοιγύρω μου εἰς τὸν ἀέρα, χωρὶς νὰ διδοῦν κορὸν εἰς τὸ στίτι μου, πρὸς συμπλήρωσιν δὲ τῆς ἀθθαδίας, οἱ καβαλιέροι, ὅταν κουρδίζονται ἢ ντόμος τῶν, τῆς ὀδηγῶν τὰ ἀνασκευασθῶν ἐπάνω σ' αὐτὰ μου, σὲ μίτια μου καὶ στὴ μύτη μου, ὡς νὰ ἦσαν καταπέδες καὶ νικιβάνια, κεραιωσμένα διὰ τὴν καλοπέρασιν των.

ΣΤ

Ἐν τῷ μεταξύ μία σοβαρωτάτη μύγα ἀκάθησεν εἰς τὴν ἀκρὴν τῆς κέντης μου καὶ φιλοσοφεῖ κατὰ μόνας. Ὑποθέτω μάλιστα, ὅτι ἔχει τὴν ὀρεξιν νὰ διακηρύξῃ ἀγγράφως τὰς σκέψεις της καὶ τὴν ἀφίω νὰ τὸ κάμῃ :

«Ὁ Θεός, ὁ ὁποῖος, ἔπλασε, τῆς μύγας, καὶ ὁ

Ὁ πρίγκηψ Φρειδερίκος Κέρουλος τῆς Πρωσίας.

ὁποῖος εἶπεν εἰς εὐνάς : «Αἰξάνεσθε καὶ πληθύνεσθε καὶ κατακυριεύσατε τὴν γῆν», ἐδημιούργησε καὶ κοροῦσως καὶ ἄλλα κατώτερα ζῷα, τὰ ὅποια ἔθεσεν εἰς τὴν διάθεσιν των. Μεταξὺ αὐτῶν εἶναι καὶ ὁ ἄνθρωπος. Αὐτὸς συνόζει τὸ μέλι ἐπὶ τοὺς μελισσοῦνας καὶ ἐξάγει τὴν ζάχαριν ἀπὸ τῶν ζαχαροκόλλων διὰ τὰς ἡδονὰς τοῦ προνομιούχου γένους μας. Αὐτὸς κτίζει σπιτία, διὰ νὰ καταφύγῃ, ὅταν ἡ κακοκαιρία φθάσῃ ἀπειλητικὴ διὰ τὸ γένος μας. Αὐτὸς ἐκλεπε τὸ πῦρ ἀπὸ τῶν οὐρανῶν, διὰ νὰ θερμαίνωμεθα, ὅταν ὁ ἥλιος ἀνάη τὸ θερμαντικὸν του. Καὶ ὁ Θεὸς ἔδωκεν ἀκόμη μέσων, μύτην, αὐτιά, μάγουλα καὶ ἄλλας ὀραίας τοποθεσίας διὰ τοὺς κεραιώτους μας καὶ τοὺς ἑρωτὰς μας. Ἄλλὰ μήπως, διὰ τὴν εὐτοχίαν τοῦ περιουσίου λαοῦ του, δὲν ἔστειλε καὶ τὴν ὀφθαλμίαν; Θὰ ἦτο τυφλὸς κἀνεὶς, εἴαν εἰς ὅλα αὐτὰ δὲν ἐβλάπτε τὸν δάκτυλον τῆς Θείας Πρωσίας.

Ἡ σοφὴ μύγα ἔβαλε τελειάν καὶ ἐπέτυχεν εἰς τὴν ὕψη. Ἴδου λοιπὸν, ὅτι μοῦ ἐδόθη ἡ ἀπάντησις, ποῦ ἐζητοῦσα τόσον καιρὸν. Ἐγὼ ἐγὼ δὲν ἠμποροῦσα νὰ ἐξηγήσω εἰς τί χρησιμεῖ ἡ μύγα διὰ τὸν ἄνθρωπον, αὐτὴ δὲν ἐδυσκολεύθη καθόλου νὰ ἐξηγήσῃ εἰς τί χρησιμεῖ ὁ ἄνθρωπος διὰ τὴν μύγαν. Αὐτὸ τοῦλάχιστον μ' ἐβγαλεν ἀπὸ μίαν ἄλλην φιλοσοφικὴν ὀποσίαν, ἡ ὁποία μ' ἐβασάνιζεν ἐπίσης πρὸ καιροῦ. Ἐννοῶ τὸ μέγα φιλοσοφικὸν πρόβλημα τοῦ προσηρισμοῦ τοῦ ἀνθρώπου. Διατί ἤλθωμεν εἰς τὸν κόσμον καὶ πρὸς ποῖον σκοπὸν; Ἴδου, ὅτι ἀπαντῶ ἡ μύγα. Ἄλλὰ μήπως

δὲν θὰ ἠμποροῦσαν ν' ἀπαντήσουν ἀναλόγως τὸ κουνούπι, ἡ σνίπα, ὁ ψύλλος; Τὸ λάθος τῆς ἀνθρωπίνης φιλοσοφίας ἦτο ἕως τώρα, ὅτι τὰς μεγάλας καὶ θεμελιώδεις ἐρωτήσεις της τὰς ἀπέτεινεν ἐκεῖ, ἀφ' ὅπου ποτὲ δὲν ἦλθε καμμία ἀπάντησις, ἐνῶ ἠμποροῦσαν ἀξιόλογα νὰ τὰς ἀποτείνῃ πολὺ πλησιέστερά της, μὲ τὴν βεβαιότητα ἰκανοποιητικῶν ἀπαντήσεων.

ΣΤ

Ἦσυχος πλέον ἀπὸ τὰ μεγάλα προβλήματα τῆς φιλοσοφίας, ἀφησα τὰ χειρόγραφα μου καὶ τὸν καφέν μου εἰς τὴν διάθεσιν τῶν εὐγενῶν μου ξένων κ' ἐπῆγα εἰς τὸ κafenεῖον. Πλήθος ἀνθρώπων καὶ ἐκεῖ κατεγίνετο νὰ προσφέρῃ τὰς περικοπήσεις των εἰς τοὺς πτερωτοὺς κυρίους τῆς ἀνθρωπότητος. Ἐβγεναῖς κυρίαὶ καὶ κύριοι συνεμερίζοντο μὲ αὐτοὺς τὰ γλυκύματα καὶ τοὺς καφέδες των. Ἐπῆγα κατόπιν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον. Κ' ἐκεῖ τὰ ἴδια. Δὲν ὀπῆρχε φαγητὸν, ποῦ νὰ μὴν ἦτο τῆς ἀρεσκείας των, τόσον, ποῦ θὰ ὀρκίζετο κἀναεῖς, ὅτι ὁ μάγειρος ἐγνώριζε καλλίτερα τὰ γούστα μᾶς μύγας ἀπὸ τὰ γούστα ἐνὸς ἀνθρώπου. Ἀφοῦ ἐτελείωσα τὸ γεῦμά μου, παρήγγειλα μίαν ποτιγγῆαν. Τὸ γκαρσόνι τὴν ἔφερε μὲ τὸ μαιδιάμα εἰς τὰ χεῖλη.

- Γαῖς, ἀναίσθητα! τοῦ εἶπα.
- Γιατί, κύριε; Συμβαίνει τίποτε;
- Μ' ἔρωτῆς ἐν συμβαίνει; Δὲν βλέπετε λοιπὸν δύο μύγες, ποῦ εὐρήκων ἀδικὸν θάνατον μέσα στὸ σιρόπι σου;

Τὸ γκαρσόνι ἐπῆρε τὸ πιάτο, ἔκομαν ἕνα γῆρον καὶ, ἀφοῦ ἐπέταξεν ἀνευλαβῶς τὸ πιάμα, μοῦ ἐξανάφερε τὸ γλυκύσματά μου. Ἐγὼ ἐν τῷ μεταξύ ἔλαβα ἀφορμὴν νὰ ἐκτιμῆσω ἀκόμη μίαν φορὰ τὴν ὑπεροχὴν τῆς μύγας ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου. Μία διπλὴ ἐρωτικὴ αὐτοκτονία, εἶπα. Ἄν ἦσαν ἀνθρώποι, θὰ ἔπαφταν εἰς κἀπαιὸ ξεροπήγαδο. Ἦσαν μύγες κ' ἐπῆξαν τὸν ἑρωτὰ των μέσα εἰς τὸ σιρόπι!

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΥ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΥ

ΎΨΟΣ ΚΑΙ ΚΑΡΔΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ

34

(συνέχεια από σελ. 306)

Εμβήκε, βαδίζων με τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων του. Ἀνέπνευσε βαθεῖα. Ἐπέταξε μακρὰν τὸ σμόκιν, ποῦ ἐφόρει, καὶ ἐπέρασεν εἰς τὸν κορμὸν του ἓνα ψιλὸ σακκάκι. Ἐπειτα διηυθύνθη εἰς τὸ λαβομένο του. Ἐκεῖ μ' ἓνα κλειδάκι ἤνοιξε κάποιον ἐρμάριον. Ἐβγαλεν ἀπὸ ἐκεῖ μικρὸν φιαλίδιον με σταγομετρικὸν πᾶμα.

— Εἶναι τὸ μέτρον τῆς προνοίας, ἐσκέφθη δυνατά.

Ἐπῆρε καὶ ἓνα μανδύλι. Ἦνοιξε τὸ βουίωμα τοῦ φιαλιδίου καὶ ἔχυσε τὸ περιεχόμενον του ἐπάνω εἰς τὸ μανδύλι ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον εὐθὺς ἔθεσε βιαστικά εἰς τὴν τσέπην τοῦ φορέματός του. Ἦτο μυρωδιά; ἦτο κολώνια ἀρωματικῆ; ἦτο φάρμακον;

Τὸ ὑγρὸν ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἡ ἐπιστήμη ἐπενόησε διὰ ν' ἀνακουφίσῃ τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τοὺς πόνους, τώρα, ἀκουσίως, ἐγένετο ὁ συνέννοχος τοῦ ἐγκλήματος.

Με τὸν συνέννοχον λοιπὸν αὐτὸν εἰς τὸ θυλάκιον βγαίνει ἀπὸ τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο, με κατεύθυνσιν τὴν κλίμακα, ποῦ ὠδήγει εἰς τὸ πάτωμα, ἔπου καὶ ὁ κοιτὸν τῆς Δρόσου.

Ἄλλὰ παραπαίει. Εἶναι ἀπὸ τὸ σκότος; εἶναι ἀπὸ ποτόν; Ἦ ἰδιαιτέρα συγκίνησις, ἡ ταραχὴ τοῦ Πῶλ Ἀκάνθου, δὲν ἦτο οὔτε ἀπὸ τὸ ἐν, οὔτε ἀπὸ τὸ ἄλλο.

Καὶ εἰς τὰς μᾶλλον θηριώδεις καὶ πεπωρωμένας καρδίας, ὅταν πρόκηται νὰ διαπράξουν κατὰ κανὸν, ὑψόνεται μία φωνὴ διαμαρτυρίας, ἡ ὁποία ἐξα-

πλοῦται εἰς ὅλον τὸ νευρικὸν σύστημα καὶ παραλύει τὴν δύναμιν τῶν μυῶν. Ἡ φωνὴ ἐκείνη ἐλάλησε καὶ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ὅλλ' ἦτο πολὺ βραχνὴ καὶ ὀδύνη διὰ νὰ νικήσῃ, διὰ ν' ἀποτρέψῃ τὸν Πῶλ ἀπὸ τὸ διάδημά του.

Τὴν ἤκουσεν ἴσως ὁ νέος, ἀλλὰ τὴν ἀπέδωσεν εἰς φωνὴν δειλίας καὶ ἠθέλησε νὰ ἐπικρατήσῃ αὐτῆς. Τὸ ἔκαμε καὶ ἐπέτυχε.

Πολλάκις φρονοῦμεν, ὅτι ἐξασκοῦμεν τὴν θέλησίν μας, ἀντιστρατευόμενοι πρὸς κάποιαν φωνὴν λογικῆς καὶ συνείσεως, νομίζομεν, ὅτι ἐπιδεικνύομεν σθένος καὶ ἰσχύν ἐπιμονῆς ἐπαινετῆς. Καὶ ὅμως, τότε ἀκριβῶς εἴμεθα θύματα καὶ ἐρμαιοὶ τοῦ πάθους, τὸ ὁποῖον, διὰ νὰ ἐπικρατήσῃ, λαμβάνει τὸ προσωπεῖον τῆς θελήσεως.

Ὁ Πῶλ, κατασιγῶν τὴν φωνὴν ἐκείνην, ἐνόμισεν, ὅτι ὤφνευε τὴν θέλησίν του· καὶ ὅμως καθελούτο περισσότερο εἰς τὸ πάθος του.

Ἀνέβη τὴν κλίμακα δύο βήματα τὸν ἐξέρχον ἀπὸ τὴν θύραν τοῦ κοιτῶνος. Δύο βήματα μεγαλειότερα χάνδαμος. Με τρέμουσαν καὶ φλεγομένην παλάμην ἐκράτησε τὸν στροφέα τῆς θύρας. Ὀλίγον τὴν ὠθήσε καὶ εὐθὺς ἡ θύρα ὑπεχώρησεν ἀθορύβως. Μικρὸς μόνον κρότος μετάλλου ἠκούσθη, κρότος ἀνεπαίσθητος, διότι τὸ μέταλλον, τὸ ὁποῖον ἀπεσπάρθη, κατέπεσεν ἐπάνω εἰς τὸ χαλί, χαλί πυκνοῦφαντον.

Μία ἱκανοποίησις — ἡ πρώτη — διεχύθη εἰς τὸ σῶμα τοῦ Ἀκάνθου. Ἡ θύρα ἡ κλειστή, ἐκείνη, τὴν ὁποίαν ἡ Δώρα πάντοτε ἔκλειε με τὸ κλειδί, ἰδοῦ, ὅτι ὑπεχώρησε καὶ ἤνοιξεν, ἐπιβραβεύουσα τὴς προσπάθειάς τοῦ νέου. Ἡ προηγουμένη ἐργασία, τὸ ἐπιμελὲς λιμόρισμα τῆς κλειδοθήκης, εἶχεν ἐπιτύχει. Ἡ Δώρα, τὴν νύκτα ἐκείνην, ὅταν ἐμβήκεν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς ἐστρεψῆς δις τὸ κλειδίον τοῦτο εἰσῆλθεν εἰς τὴν κλειδοθήκην του, ἀλλ' ἐκείνη δὲν ἐκκρατεῖτο, παρὰ μόλις ἀπὸ λεπτὸν ἀραχνῶδες ἀπομείναν ἔλασμα, τὸ ὁποῖον ταχύτερον πάσης ἐλπίδος διασπάρθη.

Τώρα ὁ Πῶλ εὕρισκετο κύριος τοῦ πεδίου. Εὕρισκετο εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Δώρας, εἰς τὸ ὁποῖον καὶ πρὸ τινῶν ὥρῶν εὕρισκετο. Ἄλλὰ ὑπὸ ποίας νέας συνθήκας!

Τότε ἦτο μένος, ἦτο μετὰ ἐργαλεία τοῦ ἐκβαστοῦ εἰς τὸ θυλάκιον, τώρα—νύκτα—εὕρισκετο

ὑπὸ τὸ μυστήριον τοῦ σκότους εἰς τὸ πλευρὸν τῆς ἀνυπόπτως κοιμημένης παρθένου, τῆς ὁποίας ἡ ἔπαρξις τόσον τοῦ εἶχε πυρακτώσει τὸ αἷμα καὶ τοὺς πόθους!

Πόσον ποικίλος εἶναι ὁ ἔρωσ! ἢ μᾶλλον πόσον διαφορὸς λαμβάνει μορφὰς καὶ ἐκδηλώσεις, ἀνάλογως τῶν καρδιῶν, εἰς τὰς ὁποίας φέεται!

Καθὼς τὰ φυτὰ ἐκεῖνα τοῦ Ἰσημερινοῦ, τὰ ὁποῖα εἰς τὴν πατριδα τῶν ἀναθάλλουν ὑπὸ τὰς καλλιμορφότερας ἐκδηλώσεις, ὅταν μεταφυτευθῶσιν εἰς κάποιον ἰσχυρὸν καὶ ἄλιπον ἔδαφος ἀλλάζουσιν σχῆμα, χρῶμα καὶ μορφὴν, καὶ καθίστανται πλεόν ἀγνωρίστα καὶ ἀνόμοια πρὸς τὰ ἀδέλφια των. τοιοῦτοτρόπως καὶ ὁ ἔρωσ ἐνῶ, ὅταν γεννηθῇ εἰς εὐγενεῖς καρδίας, ἀποτελεῖ ὡστικὴν δύναμιν, στοιχεῖον ἐξευγενιστικόν, δημιουργὸν ἠθικῆς καὶ πνευματικῆς εὐδαιμονίας, ὅταν ἀναφυῇ εἰς καρδίας βορβορώδεις γίνεται πατήρ ἐγκλημάτων, ἐνοχος ἀισχροσυγιῶν, κρημνιστῆς παντὸς ἠθικοῦ καὶ ὠραίου.

Ὁ ἔρωσ, ὁ ὁποῖος ἐγεννήθη εἰς τὴν καρδίαν τοῦ Ἀκάνθου, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ εἶναι ὑγιής. Ἐνῶ ἠδύνατο νὰ ὑψώσῃ δύο ψυχάς, τὴν μίαν ἐκ τῆς θλίψεως εἰς τὴν χαρὰν καὶ τὴν ἄλλην ἐκ τῆς χυδαιότητος εἰς τὴν ἰδανικότητα, ἰδοῦ, ὅτι ἐρχεται νὰ τὰς κυλίσῃ εἰς τὸν βόρβορον.

(ἀκολουθεῖ)

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΚΑΠΕΛΛΑ
τοῦ νεωτέρου συρμοῦ
εἰς τὸ κατάστημα τῆς θεσπονίδος
ΔΕΣΠΟΙΝΗΣ ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΟΥ
Δόδος Τοῦνελ, ἀριθμ. 5.
Ἐν αὐτῷ θὰ εὕρετε προθυμίαν,
ταχύτητα, ἀφθονίαν ὀφειλῶν
καὶ τιμὰς εὐθηνολάτας.
ΚΑΛΑΙΣΘΗΣΙΑ - ΚΟΜΨΟΤΗΣ

26

Ἡ ΨΥΧΗ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ

(συνέχεια ἀπὸ σελ. 306)

Τὸν Θεὸν εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ τὸν ταπεινὸν ἱατροῦ τοῦ χωρίου ἐπὶ τῆς γῆς. Ἰδοῦ οἱ προστάται, εἰς τοὺς ὁποίους ἐγκατέλειπε τὸ παιδί της.

Ἡ πίστις εἶναι τι μέγα!... Ἡ ἐγκαταλειμμένη ἐκείνη γυναῖκα, ἡ θνησκουσα εἰς τὸ πλευρὸν παιδιοῦ ἀνευ ψυχῆς, δὲν ἐδοκίμασεν ἀόμη τὴν ἄκραν ἀπελπίσιν, ἡ ὁποία φέρει τὴν βλασημίαν εἰς τὰ χεῖλη. Εἰς ἀόρατος φίλος ἦτο πλησίον της· ἐφαίετο, ὅτι ἐστηρίζετο ἐπ' αὐτοῦ καὶ ἀνίστατο ἔπειτα τὸ εὖς πρὸς τὰ σιγανὰ λόγια, τὰ ὁποῖα τῆς ἔλεγεν.

Ἐνα περὶ με ἀζήτησε πολὺ ἄνωρις· δὲν ἠδυνήθη νὰ καταβῇ ἀπὸ τὸ κρεβάτι της καὶ μετὰ τὸ ἐξεσθῆναι χεῖρ της μοῦ εἶδεν ἐν φύλλον χαρτου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦσαν χαραγμένοι μερικαὶ γράμματι.

— Φίλε ἱατρῶ, μοῦ εἶπα μετὰ φωνὴν τρυφεράν, δὲν ἔχω τὴν δύναμιν νὰ ἐξακολουθήσω, συσταῖσατε σεις τὸ γράμμα αὐτό.

Ἄνεγγυσα τότε:

«Μιλώρδε,

Εἶναι ἡ τελευταία φορά, ποῦ σὰς γράφω. Ἐνῶ ἡ ὑγεία ἀπεδόθη εἰς τὰ γηρατεῖά σας, ἐγὼ ὀφείρω καὶ εἶμαι ἐτοιμοθάνατος. Ἀφίνω ἀνευ προστάτου τὸν ἐγγονὸν σας Γουλιέλμον Κόσιγκτων. Μιλώρδε, αὐτὸ τὸ τελευταῖον γράμμα σκοπεῖ νὰ φέρῃ εἰς τὴν μνήμην σας τοῦτο. Ζητῶ δι' αὐτὸν ὄχι μέρος τῆς περιουσίας σας, ὅσον μικρὰν θέσιν εἰς τὴν καρδίαν σας. Ἀπὸ ὅλα τὰ πράγματα τῆς ζωῆς δὲν ἀντελήφθη, παρὰ ἐν μόνον; τὴν μητρικὴν ἀγάπην. Ἰδοῦ, ὅτι θὰ τὸ ἐγκαταλείψω

παντοτενά. Ἀγαπάτε το, μιλώρδε· δὲν ἀντιλαμβάνεται, παρὰ μόνον τὴν ἀγάπην».

Δὲν ἠδυνήθη νὰ τελευτήσῃ καὶ προσέθεσε:

«Ἡ λαῖδη Γουλιέλμου Κόσιγκτων ἔχει ὀλίγας ἡμέρας ζωῆς. Ποῖαι εἶναι αἱ διαταγαὶ τοῦ λόρδου Κόσιγκτων, ὅσον ἀφορᾷ τὸ παιδί αὐτό, ποῦ φέρει τὸ ὄνομά του; Ἰατροὺς Βαρνάβας».

Τὸ γράμμα αὐτὸ ἀπεστάλη εἰς τὸ Λονδίνον καὶ ἐπαρμένταμεν τὴν ἀπάντησιν. Ἡ Εὐα δὲν ἐγκατέλειψε τὸ κρεβάτι της. Ὁ Γουλιέλμος, καθήμενος πλησίον της, ἐκράτει καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας τὸ χεῖρ του ἐντὸς τῶν χειρῶν τῆς μητρὸς του. Αὕτη προσεπάθει θλιβερώς νὰ τῆ μειδιάσῃ· ἐγὼ, ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τῆς κλίνης, προητοίμαζα τὰ φάρμακα, τὰ ὁποῖα θὰ ἠδύνατο νὰ καταπρῶνουν τὴν νόσον.

Ἡ Εὐα ἐπατήρησε νὰ ὁμιλῇ πρὸς τὸ παιδί της. Ἐδίδοε πρὸς αὐτὸ ὅλας τὰς συμβουλὰς, ὅλας τὰς ὁδηγίας, τὰς ὁποίας θὰ ἔλεγε εἰς τὴν εἰς μίαν φωνημένην ψυχήν. Ἐπειτα, στρεφόμενη πρὸς ἐμέ,

— Ποῖός ἐστὶς, ἱατρῶ, ἔλεγον, ἴσως μίαν ἡμέραν ἔσθῃ καὶ λόγια μου εἰς τὸ βράθος τῆς καρδιᾶς σου! Μερικαὶ ἐβδομάδες διέρρουσαν ἀκόμη. Ὁ θάνατος ἐπλησίαζε καὶ, ὁσονδήποτε ὑποταγῆς καὶ ἂν ἦτο ἡ χριστιανικὴ ψυχὴ τῆς Εὐας, ἡ στιγμὴ ἐκείνη ἡ ἐσχάτη ἔφερε τὴν ἀγαπίαν τοῦ χωρισμοῦ

καὶ τὸν τρόπον τοῦ μέλλοντος. Ὁ ἱερεὺς τοῦ χωρίου ἤλθε νὰ τὴν ἴδῃ καὶ, ὅταν τὴν ἀφῆσε, τὸν ἐπλησίασα καὶ, κρατήσας τὸ χεῖρ της,

— Θὰ παρακαλῆτε δι' αὐτήν, τοῦ εἶπα.
— Ἐγὼ τῆς ἐζήτησα τὰ παρακαλῆ δι' ἐμέ, μοῦ ἀπήντησε.

5.— Ἡ ὑπερτάτη στιγμή.

Ἦτο ἡ τελευταία ἡμέρα τῆς ζωῆς τῆς Εὐας Μερεδίθ. Ὁ ἥλιος εἶχε δύσει. Τὸ παράθυρον, παρὰ τὸ ὁποῖον αὕτη ἀρατοῖμα νὰ κάθεται, ἦτο ἀνοιχτόν. Ἡ θνησκουσα ἠδύνατο νὰ ἴδῃ ἀπὸ μακρὰν τὴν χώραν ἐκείνην, τὴν ὁποίαν τόσον ἠγάπησεν. Ἐκράτει τὸ παιδί της εἰς τὴν ἀγκάλην της καὶ κατεφίλει τὸ μέτωπον καὶ τὰ μαλλιά της, κλαίουσα ὀδυνηρώς.

— Δυστυχισμένο παιδί! τί θὰ γίνῃς; ὦ! εἶπε με ἀγάπην, ἀκουσέ με, Γουλιέλμος: πεθαίνο! καὶ ὁ πατέρας σου εἶναι νεκρός! Ἰδοῦ, ὅτι θὰ μείνης μόνος! Πρέπει νὰ παρακαλέσῃς τὸν Θεόν. Σὲ παραδίδω εἰς τὴν φροντίδα Ἐμαίνου, ὁ ὁποῖος προνοεῖ καὶ μεριμνᾷ διὰ τὸν μικρὸν σπασογίτην. Αὐτὸς θὰ φροντίσῃ καὶ διὰ τὸ ὄρφανόν. Ἀγαπητό μου παιδί! κτύπησέ με, ἀκουσέ με! Προσπάθησε νὰ καταλάβῃς, ὅτι πεθαίνο, διὰ νὰ θυμῶσαι μιά μερὰ τὴν μητέρα σου!
(ἀκολουθεῖ)

Ἐφθασαν ἐσχάτως:

Ἀπόσταγμα φυτῶν δυναμωτικῶν καὶ χαμαιμήλου γερμανικοῦ (δίδει ὠραίας χρυσιζούσας ἀνταυγίας εἰς τὴν κόμην. *Suc de Laitue* ἀριθ. 8 (λευκαίνει τὸ δέρμα καὶ κρατεῖ τὴν ποδάρην), Κρέμα Ἀφροδίτης ἀριθ. 35 (ἐξολεῖται καὶ τὰς παλαιότερας ρυτίδας τοῦ προσώπου, καὶ δίδει εἰς τὸ δέρμα λευκότητα καὶ βελουδίνην ὄψιν). Διάφορα *Loitons* (ἀπαράμιλλα διὰ τὴν καθημερινὴν περιποίησιν τοῦ προσώπου). Κραγιὸν διὰ τὰ χεῖλη καὶ τοὺς ὀφθαλμούς. Ἐρυθρὸν ἀριθ. 29 (δίδει εἰς τὰς παρειὰς καὶ τὰ χεῖλη χρῶμα μαγνητικόν). Ἐρυθρὸν ἀριθ. 31 (παρέχει ὠραϊότητα χωρὶς νὰ φαίνεται). *Montonnieres*, Πεταλοῦδες. Ταινία τοῦ μετώπου. Ταινία πρὸς διαμόρφωσιν τῆς ρινός. Διάφορα Κοσμητικά. Μπριλλαντῖναι κρυσταλλωμένα, καὶ ὅλα τὰ κατὰ-λῆλα πρὸς διατήρησιν καὶ ἀνανέωσιν τῆς γυναικείας ὠραϊότητος

εἰς τὸ ἸΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΤΗΣ ΥΓΙΕΙΝΗΣ ΚΑΙ ΟΡΑΙΟΤΗΤΟΣ

Μεγάλῃ ἐδός, ἀρ. 77. — Τηλέφωνον 1145.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

ΔΡΡΕΑΝ

ΑΓΟΡΑΙ

ΖΗΤΕΙΤΑΙ προς αγοράν οικία μετά 5 δωματίων και κήπου εν Νιζάμη, είτε εν Άγιω Νικόλαω της Πριγκήπου. 64

ΖΗΤΕΙ να αποκτήσῃ τηλεφώνον ἔμπορικόν γραφείον. Εὐκαιρία διὰ τοὺς θέλοντας νὰ ἐγκαταλείψουν τὸ τηλεφωνικὸν μηχανήμα των. 1

ΔΑΝΕΙΑ ἐπὶ ὑποθήκῃ κτημάτων. 50

ΠΩΛΗΣΕΙΣ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ κλειδοκύμβαλα ἐν καλῇ καταστάσει εἰς τιμὰς συγκαταβατικὰς. 31

ΠΡΟΣΦΟΡΑΙ ΘΕΣΕΩΝ

ΖΗΤΕΙΤΑΙ ὡς οἰκόντροφος παιδαγωγός, δασκωνίς εἴτε κρητικῆς, Γερμανικῆς ἢ Ἀγγλικῆς, διὰ διδασκαλίαν μᾶς τῶν γλωσσῶν τούτων εἰς ἄρραγῆ οἰκογένειαν. 60

ΑΙΤΗΣΕΙΣ

ΑΠΑΛΑΜΒΑΝΕΙ τὴν ἐπὶ ἐργοχάσεων ζωγραφῆσιν ἀνθῶν καὶ τοπογραφῶν ζωγράφος πεπειραμένος. Ἐργασία λεπτή, κατασκευὴ τελεία. 67

ΖΗΤΕΙ θέσιν νέος, γνωρίζων καλλίστῃ τὴν διπλογραφίαν, τὴν Ἀγγλικήν, Γαλλικὴν καὶ Ἑλληνικὴν ἄλληλογραφίαν ὡς καὶ τὴν Τσερκικὴν, Γερμανικὴν καὶ Ἰταλικὴν γλῶσσαν ἐν μέσῃ. 63

ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΖΗΤΕΙ ἰδιαιτέρας παραδόσεις νέος ὁμογενῆς, κάτοχος τῆς Ἀγγλικῆς, με ἀριστὴν πείραν, γνωστὸς διὰ τὸ εὐμέθοδον τῆς διδασκαλίας του. Ὅροι συγκαταβατικοί. Ἐκμάθησις ταχεύει. 66

ΖΗΤΕΙ παραδόσεις δασκωνίς ὁμογενῆς, κάτοχος τῆς Γαλλικῆς, με μέτρια διδάκτρα. 36

ΕΝΟΙΚΙΑΣΕΙΣ

ΕΝΟΙΚΙΑΖΟΝΤΑΙ τρεῖς ἐπιπλωμένα δωμάτια ἐν τῇ Μεγάλῃ Ὁδῷ τοῦ Πέραν. 68

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ ἐν Τσερλόμκασῃ τοῦ Πέραν δωμάτιον ἐπιπλωμένον παρ' ὁμογενεῖ οἰκογενεῖ. 35

ΖΗΤΕΙΤΑΙ ἐν Πέραν ἀπαρτῆμάν 3 — 4 δωματίων. 65

Εἰς μνημόσυνον

ΜΥΡΣΙΝΗΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ (τὸ γένος Σακαλλῆ).

Ἀγγέ, ποῦ δὲν καθρέφτισ' εἴκοσ' ἀνοιξὲς στὸ κῆμα τὴν ὠμορφιά της τῆ χροσῆ, δὲν εἶναι κρίμα νὰ χαθῆ σ' ἀραχυσμένον μνήμα;

Μυροῖνῃ νεοφύτρωτῃ, δροσιὰ καὶ χάρι δὴ, σὰν νεκρολούλουδο γιατί με ἀπονιά νὰ φτυγετῆ στοὺ χέρου τὸ περβόλι;

Ἀνὸ αὐτρε, ποῦ σὺ χάραγμα γελοῦμενα προβαίναν, ζωῆ γιομάτα, ὄνειραυτά, τὰ μάτια σου τὰ χαροπά, γιατί στὸ κῆμα σβέννουν;

Στῆς πεταλούδας τὸ φιλὶ γλυκὰ μισανειγμένο, γιατί, μπουμποῦκι δροσερό, με μιάς εὐρέθηκας ξερό στὸ χῶμα πεταμένο;

Γιατί, ἐρωτολάλητο τρυγόνι, τῆ φωλιά σου πρὶν πλέξης στὴν τριανταφυλλιά, μοιρολογεῖν τ' ἄλλα πουλιὰ νικητὴ τὴν ὠμορφιά σου;

Ἄχ! Μυροῖνῃ μου! εἰς τὴ γῆ γιατί πολὺ δὲν μένουν ὄσοι σοῦ μοιάζουσι; γιατί; — Οἱ ἀγγελ' εἶναι φτερωτοὶ καὶ πρὶν φανοῦν διαβαίνουν. Π. Σ.

ΝΕΟΤΗΣ - ΜΑΤΑΙΟΤΗΣ

Εἶναι ὁ βίος μάταιος καὶ ὄλα ματαιότης, τὸ γῆρας φθάν' ὀργήγορα καὶ φεύγει ἡ νεότης σβέννει τὸ ρόδον τῆς ζωῆς, ξηρὸν δὲ ἀπομένει, σβέν' ἡ νεότης παράυτα καὶ τίποτε δὲν μένει.

Νεότης! πλην παρέρχεται, μαραινεται καὶ λυώνει τὸ γῆρας διαδέχεται, ὁ τάφος δὲ σιμάνει εἶναι τοῦ βίου ἡ πνοὴ ὀλίγη καὶ ὄλο τρέχει εἶναι ὁ θάνατος πικρὸς καὶ αἰῶνια μᾶς ἔχει.

Μόλις ὀλίγον τι χαρῆς, μόλις λαμπρύνουν κἀλλη, καὶ δάφνας τὰς περικαλλεῖς ἰδέσῃ εἰς τὸ κεφάλι, μόλις φαιδρύνῃ ἡ ζωὴ καὶ χαίρεισαι τὸν βίον, ἔρχεται γῆρας παρνευθὺς καὶ φθάνει τὸ φορεῖον.

Ὁ ματαιότης τρυφηλὴ! ὄλους ἐοῦ φοβίσεις, διότι πόνον, στεναγμὸν εἰς τὰς ψυχὰς δωρίζεις. Ὁ ματαιότης! φόβητρον ἀνθρώπων καὶ παιδίων! Ὁ αἰσχιστον, πανάθλιον, αἰμοσταγὲς θηρίον!

Ναί! δὲν ἀφίνεις τὴν ψυχὴν νὰ χαίρειται ἀομένως, δπου λατρεύει δὲ αὐτὴν γλυκεῖα τις παρθένος. Ἐνῶ πολλάκις χαρραυγὴ σὶὰ περίεξ βασιλεύει καὶ αἰσθημα νεοιτητος ἐνός σου ἐμφωλεύει, κατακρημνίζει τὴν χαρὴν ἡ κοῦφος ματαιότης. Ἰδοῦ, ὡ ἀναγκῶσταί μου, τί εἶναι ἡ νεότης!

ΚΩΝΣΤ. Α. ΚΑΖΕΠΗΣ

ΑΠΟ ΣΑΒΒΑΤΟΥ ΕΙΣ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Γραφίον τοῦ τύπου.—Διὸ νέας περιβλήθη τῆς μῆς ὁ γενικὸς διευθυντὴς τοῦ Γραφείου τοῦ τύπου Ἐξοχ. Χικμέτ βέης, ἡ τὸσον συμπαθὴς αὐτῆ προσωπικότης. Ἀπενεμήθη αὐτῷ τὸ Ὄσμανιέ Γ' τάξως. Ἡ ἐπαξία αὐτῆ τιμητικὴ διάκρισις ἐπιβραβεύει τὰς πολλὰς τοῦ ἀνδρός ἄριστάς καὶ τὴν ἀφοσίωσιν πρὸς τὸ ἔργον, τοῦ ὁποίου τὴν ἐπιτέλειον τὸσον δεξιῶς διαχειρίζεται. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ τὸ Ἄσ' Όλα ἀπενεθῆναι αὐτῷ θεομὰ συγκαταστήρια.

Ἑλλ. Φιλολ. Σύλλογος.—Ὁ κ. Ἰωάννης Χάτζης, κατὰ τὴν συνεδρίαν τοῦ Ἀρχαιολογικοῦ τμήματος τοῦ Ἑλλ. Φιλολ. Συλλόγου τῆ αὐτίου Κυριακῆ, ὥρα 2 1/2 μ. μ., θέλει κάμει ἀνακοίνωσιν περὶ συντομισμού τοῦ Σταυροδρομίου.

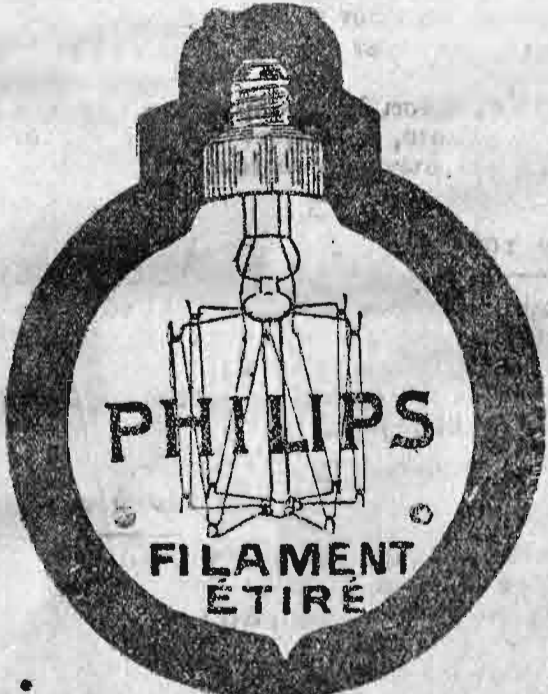
Προαγωγή.—Εὐχαρίστως ἀγγέλλομεν, ὅτι ὁ στρατιωτικὸς ἀκόλουθος τῆς ἐνταῦθα ἑλλῆν. προφείας κ. Α. Φραντζῆς προήχθη εἰς συνταγματάρχην. Ἐπὶ τῇ ἐπαξίᾳ ταύτῃ προαγωγῇ ἀπειθύνομεν αὐτῷ θεομὰ συγκαταστήρια.

Θάνατοι.—Ἰπὸ κερρανοβόλου βληθεὶς ἀποπληξίας, ἐξαιρέτησε τῇ Τρίτῃ 14 Μαρτίου τὸ ζῆν ἐν τῇ ἐρατεινῇ νήσῳ Χάλκῃ καὶ ἕτερος παλαιάρχος τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων ἀγωνιστῆς, ὁ καθηγητὴς Ἐδσεράτιος Γεωργιάδης. Δεξιὸς καὶ ἐμπνευσμένος ἐρμηνευτὴς τῶν ἀριστουργημάτων τῆς ἑλληνικῆς λυρικῆς καὶ τραγικῆς ποιήσεως, ἐμβριθὴς ἱστορικὸς καὶ εὐφραδὴς ῥήτωρ, ἀπελάυσαν ἀριστίου τῆς ἀγάπης καὶ ἐπιτιμητικῶν τῶν μαθητῶν τῶν σχολῶν Ἐμπορικῆς καὶ Θεολογικῆς, ἐν εἰς ἰδιβάσκῃ. Σοβαρὸς καὶ μεμετημένος χαρακτῆρ, μίαν γινώσκων ἔδον, τὴν ἀπὸ τοῦ οἴκου αὐτοῦ εἰς τὴν σχολὴν, ἐπιμελὴς καὶ ἀφωσιωμένος ἐκτελεστῆς τοῦ καθηκόντος, ἀπέρχεται, ἀφίνων δυσαναπλήρωτον κενὸν ἐν τῇ χορείᾳ τῶν ἀληθῶν λογίων τῆς ἀπαιχομένης γενεᾶς. Ἐπὶ θυγατρὶ γαμβρὸς τοῦ ἀειδύμου διδασκάλου τῆς Ἑκκλησίας καὶ τοῦ Γένους Ἀεάνδρου Ἀρβανιτάκη, ἐκκληρονόμησε παρ' αὐτοῦ τὴν ἀκάματον φιλοπονίαν, τὴν εὐκρινετὴ ἀγάπην πρὸς τὸ ἔργον αὐτοῦ καὶ τὸν ἀπεριόριστον πρὸς τὴν πολιὰν ἀρχαιότητα θαυμασμόν. Ἡ κηδεῖα αὐτοῦ, σεμνὴ καὶ ἐπιβάλλουσα, ἐγένετο τῇ ἐπομένῃ. Τετάρτῃ, δαπάνῃ τῆς Θεολογικῆς σχολῆς ἐν τῷ λαφῷ αὐτῆς ναφ, ἀκολουθούτων τῶν καθηγητῶν καὶ τῶν μαθητῶν αὐτῆς μετὰ πολλοῦ ἐκ τῆς νήσου πλήθους. Ἐν τῷ ναφ προσεφώνησαν εὐλόγητως τὸν ἀειδύμον ὁ καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς σχολῆς διάκονος Β. Στεφανίδης καὶ εἰς ἐκ τῶν τελειοφώιτων, ἐπὶ δὲ τοῦ τάφου θεομὴν προσφώνησαν ἀπηύθυνα πρὸς τὸν διδάσκαλον, καταθέσας καὶ στέφανον ἐξ ὀνόματος τῆς σχολῆς ἐπὶ τῆς σορῆς αὐτοῦ, ὁ σχολάρχης αὐτῆς μητροπολίτης Σαλευκαίας κ. Γερμανός. Τοῦ ἀειδύμου καθηγητοῦ Ἐδσεράτιου Γεωργιάδου εἴη αἰωνία ἡ μνήμη.—Σ.

Μετὰ λύπης ἀγγέλλομεν τὸν θάνατον σεβαστοῦ προσβύτου καὶ εὐνοκλήπτου ἀνδρός, τοῦ Ἰωάννου Βασιλειάδου, πατρὸς τοῦ κ. Ν. Βασιλειάδου, ἱατροῦ, καὶ τοῦ χημικοῦ κ. Α. Βασιλειάδου. Ἡ κηδεῖα τοῦ μεταστάντος ἐγένετο ἐν Βαλουκλῆ ἐν μέσῳ θεομῶν συμπαθειῶν διὰ τὸ πένθος τῶν φιλοστοργῶν υἱῶν, πρὸς εὐς καὶ ἀπειθύνομεν τὰ ἰδιαιτέρα ἡμῶν συλλυπητήρια.

Με τὸ ξεψόχημα τοῦ χερμῶνος, ἐξεψόχησε τὴν 22 Μαρτίου ἐν Μαιροχωρίῳ ἡ χαριστὴ καὶ ἐστημιμένη ἀπὸ πλοῦτον χριστιανικῶν ἀρετῶν καὶ στολισμένη μετὰ καλλιτέρα καὶ ἀγνώτερα χαρίσματα τῆς καρδίας Ἀγγυρῶ Στεφάνου, μήτηρ τῆς ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν εὐδοκίμως διευθυνούσης τὴν σχολὴν Ἀιναλῆ Τσεσμέ δασκωνίδος Μόσχας Στεφάνου. Μήτηρ φιλόστοργος, μετ' ἀφοσιώσεως καὶ λατρειᾶς ἐπιμελήθη τῆς ἀνατροφῆς τῶν τέκνων τῆς, τὰ ὁποία καὶ ἐξέωθη νὰ ἴδῃ ἀντάξια τῶν πόθων τῆς. Ἡ δυστυχῆς, μολονότι ἀπὸ δέμα καὶ ὀκτώ ἐτῶν ἦτο κληήρης, παθοῦσα ἡμιπληγίαν, οὐδέποτε ἐγγύσασεν, ἀλλά, προσευχομένη νυχθημερόν καὶ εὐχαριστοῦσα τὸν Θεόν, ἀτελεύτησε μετὰ μειδίωμα εἰς τὰ χεῖλη. Τὰ τεθλιμμένα τέμνα τῆς μετὰ τῶν ἀγγόνων ἄς εὐρωσι παρηγορίαν ἐν τῇ μεγάλῃ αὐτῶν φιλοστοργίᾳ, διὰ τῆς ὁποίας κατώρθωσαν ν' ἀποκρύψωσι τὸν πρὸ δύο ἐτῶν συμβάντα θάνατον τοῦ πεφιλημένου υἱοῦ τῆς Γεωργίου Στεφάνου, φαρμακοποιοῦ, τοῦ τὸσον ἀγαπητοῦ ἐν τῇ ἐπιστημονικῇ κόσμῳ.—Ν. Κ.

Ἀμφιθέατρον.—«Στὰ σκοτεινά!» Τὸν ἀσυνήθη αὐτὸν τίτλον φέρει μία περιφημὸς δραματικὴ κωμῳδία, ἣτις προβάλλεται εἰς τὸν κινηματογράφον «Ἀμφι». Στὰ σκοτεινά, μέσ' στή νύχτα, διαβᾶται εἰς τὸ ὠραῖον αὐτὸ ἔργον πάλη τρομερὰ μετοξὺ τῆς διασήμου Ἀμερικανίδος ἀπάχισσας Μόου καὶ τοῦ ἀκαταγωνίστου νεητεμῆβ Ζοὲ Διέπς.

Ἡ ἠλεκτρικὴ λάμπα «PHILIPS» (1/2 watt)

εἶναι ἡ καλλιτέρα πρῶτων. Προσαρμύζεται εἰς παντὸς εἶδους φωτισμόν, δίδει λευκὴν καὶ σταθερὰν ἀκτινοβολίαν, παρέχει μεγάλην οἰκονομίαν ρεθμάτος καὶ εἶναι στερεὰ καὶ μεγάλης διάρκειας. Ἐπὶ τούτοις εἶναι καὶ ἡ μᾶλλον εὐθηνή.

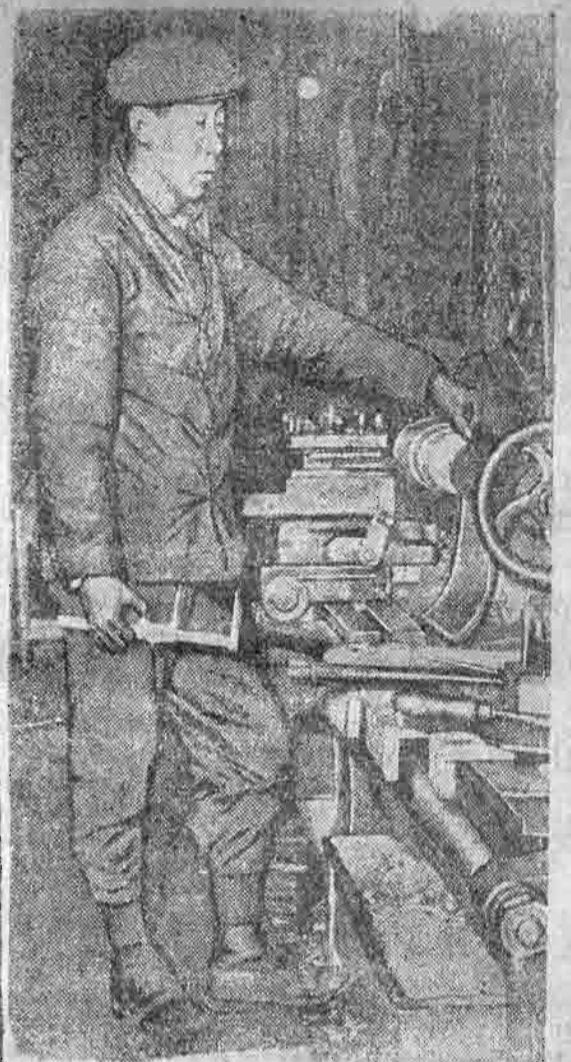
Γενικὴ ἀποθήκη: Ἐν Γαλατῆ, Χαβιροχάνερ, 77.

Ο τέως πρωθυπουργός της Σουηδίας Hamarskyolds.

Αυτικόν μέτωπον του πολέμου.

Κινέζος εργάτης εις εργοστάσιον πολεμοφοδίων.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ ΛΕΞΙΚΟΝ

- Βίρος.—Σοφιστικός βίος άνευ αγάπης.
- Βιβλίον.—Μέσον επιφέρων την εύδαιμονίαν ή τον όλεθρον του ανθρώπου.
- Βιογραφία.—Αναποραστικτική εικών εκλειψάντος πρωτοτύπου.
- Βίος.—Όρασις έν πρίσματι.
- Βλακεία.—Εύφρολογία άπιτατηδευμένη.
- Βρώσις.—Οι άνθρακες της ζωής η μηχανής.
- Γέμος.—Ψυχρολουσία του έρωτος.
- Γελοϊόν.—Κατάμυρον μουστάκι γέροντος.
- Γεροντοκώρη.—Άφροσύνη έκοσία προς τους γάτους.
- Γλώσσα.—Μάστιξ της ανθρωπότητος.

ΠΑΤΙΝΑΔΑ

Τώρα, π' ό ήλιος έφυγε και βγαίνει το φεγγάρι, που έν άγορι ξαγρουπιζ για το χατήρι σου, που έχει το σκοτάδι ή γή κι' ό ουρανός τη χάρη, έβγα, φεγγαροπρόσωπη, στο παραθύρι σου.

Έβγα και γλυκαπίτσιε λουλούδια μαγαμένα, κι' άν έχης σιάλα πονεσιάζ μέσ' στην καρδούλα σου, ληήσου με και δόσε την σε χαίλη διαψασμένα, ν' αναστηθώ σαν λούλουτο με την δροσεύλα σου.

Η θάλασσα τη γή φιλω και τα κλωνιά τ' άγέρι κι' έγω μονάχος δέν φιλω τα δυο χειλάκια σου με χίλι' άστέρ' ό ουρανός, κι' έγω χωρίς άστέρ' σκοτάδ' ή γή, κι' έγω χωρίς τα δυο ματάκια σου.

Κατέβα και περπάτησε, Νεράιδα, μέσ' στο σκότη και μίλησέ μου, να θαρρώ πως αναστήθηκα: πές μου τα λόγια τα γλυκά, που πρωτολέ' ή νειότη, κι' άς άποθάνω, άποθόντας πως αγαπήθηκα!

ΑΡΓΥΡΗΣ ΚΩΤΑΛΙΩΤΗΣ

Πόλεμος κατά των έντόμων = πόλεμος κατά του έξανθηματικού.

ΕΝΤΩΜΟΚΤΟΝΟΣ νοσοπάτη, μόλις κομισθείσα εκ Σουηδίας, πωλείται εις κυτία των 5 γρασίων έν Γαλατζ, Χαδιαροχάνω, αριθμ. 77.

Έν κέντρον ψυχαγωγίας προσιτόν εις όλους.

Άγοράζοντες έν ΚΑΡΝΕ του Σινεμά Όριαντώ

Πρώτης θέσεως	μέ γρ. 12
Δευτέρας	" " 8
Διασκευμένης	" " 20

Έχετε 8 εισιτήρια, ισχύοντα δι' 8 προγράμματα.

Τιμαί χωρίς Καρνέ :

Πρώτη θέσις γρ. 5. — Δευτέρα θέσις γρ. 5. — Διασκευμένη γρ 7. — Διά παιδία τα ήμισυ.

Ταινία πρώτης τάξεως των διασημοτέρων της Εύρώπης καλλιτεχνών. Συγκέντρωσις του καλλιτέρου κόσμου. Εξάρμοστον κέντρον ψυχαγωγικόν.

ΕΥΘΥΜΑ

Κολλητικότητα.

- Γιατί έφυγες από την πρώτη σου κυρία; ήρώτα μια οικοδόσκεινα την νεοφερθείσαν αυτή υπιρέτριαν.
- Γιατί ήτον άφροσύνη και φεβήθησε μη κολλήσω.
- Και τί άσθενειαν είχε;
- Απόβαλλε, κυρία μου, απόβαλλε.

Έτοιμότης.

- Τι άναγιώσκετε, παρακαλώ, δεσποινίς; ήρώτα φιλάρμος ιεναίς νεάνιδα άναγιώσκουσαν. Βεβαίως, έρωτικόν τι μυθιστόρημα.
- Όχι! άπήνησεν έκείνη, αλλά τους μύθους του Διόσκου.
- Και δός άρέσει λοιπόν ή όμιλία των ζφών;
- Πολύ μάλιστα, άπήνησεν έκείνη, κλείσασα το βιβλίον και άτενίζουσα αυτόν.

Ό μήν του μέλιτος.

- Η μεγαλειτέρα μου έπιθυμία είναι να περάσω τον μήνα του μέλιτος στον τότιο Πόλο.
- Τι τρέλλα είναι παλι αυτή;
- Δέν είναι τρέλλα διόλου! έσαι κάτω, λένε, ή νύκτες διαρκούν 24 μήνες.

Πολύ σωστά.

- Καλέ, έγω εδς λέγω, ότι ή Νίνα είναι μια γυναίκα με πολλή τιμή.
- Και γιά πόση την έκτιμάτε;

Τα παλαιά Κρασιά ΔΟΝΑ-ΒΑΓΙΑΚΗ

συνιστώνται υπό των καλλιτέρων ιατρών ως τα μόνα κατάλληλα δι' άναρρωνύοντας, αδυνάτους και άναιμικούς.

Μπέγιογλου, Χαράλ-μπασή, αριθμ. 52

Τόποις Άριστοπούλου, Άναστασιάδου και Σας.